

Iona

Partea II-a

„Căci Tu ești bun, Doamne, gata să ierți, și plin de îndurare cu toți cei ce Te cheamă”. — Psalm 86 : 5.

I EHOVA DUMNEZEU este iubire, și îndurarea sa va dura vecinic. Servii săi credincioși văd aceasta și o apreciază tot mai mult, cu cât stau mai mult timp în serviciul său. În îndurarea și bunătatea sa a pus să se facă multe tablouri profetice pentruca poporul său să le vadă acum, să le înțeleagă și să fie încurajat prin aceasta să meargă cu energie înainte în acest timp de cea mai mare primejdie. „Ziua cea rea” a sosit și cu înaintarea ei se înmulțește și răutatea, ura și corupțiunea între reprezentanții diavolului de pe pământ. Și această ură răutăcioasă se îndreaptă împotriva credincioșilor lui Iehova. În timp ce vremea înaintază Dumnezeu ridică vălul care a acoperit mult timp multe adevăruri și permite membrilor poporului său să vadă cum s'a îngrijit de ei dinainte, cum a prevăzut și a prezis el aceste zile și a luat toate măsurile necesare pentru ocrotirea celor credincioși și pentru întărirea lor. Dacă examinăm aceste tablouri profetice cu judecată, atunci nu vom mai critica pe oamenii din vechime care au servit la facerea lor. — între aceștia și Iona. — ci vom ști că Dumnezeu a pus pe profeții săi și pe alții să joace rolurile lor respective în scopuri bune pentruca din aceasta să rezulte bine spre binecuvântarea clasei servului care *postrăce* acum pe pământ.

* Să continuăm cu examinarea profeției lui Iona: El a fost găsit dormind în fundul corăbiei. Trezit din somnul său el a auzit ordinul căpitanului de vas „să se scule” și „să cheme pe Dumnezeul său”. Corăbierii s'au aflat în mare strămtorare și au dorit vreo explicațiune pentru strămtorarea lor. „Si [corăbierii] au zis unul către altul: Veniți să tragem la sort, ca să știm din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta! Au tras la sort, și sortul a căzut pe Iona”. (Iona 1 : 7) Corăbierii aceia au recunoscut că ei n'au avut putere să potolească furtuna. Ei nu s'au bizuit pe judecata lor proprie și nici nu s'au sprijinit pe părerea oamenilor cu privire la ceea ce trebuia să se facă. Ei au recunoscut necesitatea de a se uita în sus la Cel Puternic care a pricinuit furtuna deoarece i-a displăcut ceva ce a fost făcut, sau ceva ce nu a fost făcut după voiața sa: și ei au recunoscut că cineva din corabie a trebuit să fie vinovatul. Trasul la sort arată că ei au rugat pe Cel Puternic să hotărască pentru ei: „Sortul pune capăt neînțelegerilor, și hotărăște între cei puternici”. (Proverbele 18 : 18) „Se aruncă sortul în poala hainei, dar orice hotărâre vine dela Domnul”. (Proverbele 16 : 33) Corăbierii aceia au voit să știe cine a fost de vină pentru primejdia în care s'au aflat și de aceea au tras la sort. Observați *acela mersul* pe mai departe în împlinirea acestui tablou profetic.

* Încă cu mult timp înainte, în anul 1880, revista engleză *The Watchtower* a arătat la anul 1914 după Christos ca date care marchează sfârșitul lumii, în care timp va veni mare necaz peste națiuni. Poporul lui Dumnezeu de pe pământ nu a văzut în acei timp că necazul va fi bătălia lui Iehova împotriva organizațiunii lui Satan. El a trecut nouă ani, și așa a explicat în revistă, că „timpul de necaz” va fi o prezăcută izbire deolăltă a diferitelor elemente ale pământului, elemente ca lucru și capital. Numai în 1925 a fost înțeles „timpul de necaz” conform Sfintei Scripturi. În edițiunea sa din 1 Ianuarie 1925 revista engleză *The Watchtower* a declarat pentru prima dată cu vigoare că „timpul de necaz” va fi bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic, — cu Christos Isus ca conducător împotriva lui Satan și a tuturor oștirilor sale. — și că ea se va sfârși cu triumful complet al Domnului. În revistă

sta *The Watchtower* din 1 Mai 1925 a apărut un articol „Din pricina celor aleși”. Acesta a arătat legătura clasei servului lui Dumnezeu de pe pământ cu marele timp de necaz peste lume și de asemenea pentruce și prin ce va fi scurtat sau „întrerupt” acesta. Mai târziu această chestiune a fost lămurită și mai mult în revista *The Watchtower* din 15 Decembrie 1927 în articolul „Un motiv pentru răzbunarea lui Dumnezeu”. Toate lămuririle acestea au fost transmise publicului prin cuvântări radiofonice și alte cuvântări precum și prin cărți. Domnul a descoperit poporului său înseamnărea parabilei despre oi și capre și a arătat cum vor fi cruțate de el numai „oile” atunci când se va arăta mânia lui Iehova în Armaghedon. Toată lămurirea aceasta n'a venit dela sau prin om, ci a venit dela Domnul Dumnezeu și a fost dăruită poporului său strâns în templu sub Christos. Și lucrurile pe care le-a aflat în ascuns sau în templul Domnului a trebuit să le proclame din porunca Domnului de pe acoperișul caselor, adică în public (Matei 10 : 27) Așa a arătat Domnul poporului său cauza necazului, cum va veni și cum se va sfârși.

* Întocmai după cum corăbierii au tras la sort și sortul a căzut pe Iona, tot așa cauza adevărată a timpului de necaz este descoperită de Iehova și nu de un om. Iehova a fost acela care a îndreptat sortul unde s'a cădat și tot Iehova este acela care prin Christos Isus descopere atât pricina necazului cât și aceea cum se va sfârși. Faptul că trasul la sort s'a făcut de oameni păgâni nu are nicio însemnătate deoarece ei au jucat numai rolul lor. Acei bărbați n'au fost deosebit de importanți, ci tabloul profetic în care au jucat „în rol” este important. Prin faptul că Iehova Dumnezeu a făcut să cadă sortul pe Iona, și a atras atențiunea aceluia care s'au aflat în strămtorare asupra omului căruia i s'a imputat strămtorarea. În antîtip se atrage atențiunea oamenilor de bunăvoință în strămtorare asupra servului său ales, Christos Isus, și asupra urmașilor săi credincioși de pe pământ care lucrează sub comanda sa. În anul 1922 cei credincioși care au fost strânși în templu au aflat că Domnul a venit la templu și Iehova s'a turnat duhul peste orice făptură, adică peste toți cei devotați lui și care aparțin la clasa servului. În felul acesta a făcut să cadă sortul asupra lor și i-a făcut atenți la mesajul său pe care l-a transmis servului său oamenilor care caută siguranță și ocrotire. Aceștia sunt îndreptați la izvorul adevărat. Aceasta se asemănă într-o măsură oarecare cu tragerea la sort a lui Iehova prin mana preotului său care sort cade pe clasa „apuziții lui Iehova”. (Leviticul 16 : 8, 9) În anul 1931 s'a arătat cu siguranță definitivă cine este clasa servului lui Iehova pe pământ prin faptul că Iehova a dat clasei servului „numele nou”, adică i-a numit „martorii lui Iehova”. Acest nume este dat numai aceluia care-i sunt devotați și se află în legământul pentru împărăție. La Iehova. Acest nume este dat numai aceluia care-i sunt puțin timp după aceea Dumnezeu a descoperit că Iehova a ilustrat pe Christos Isus împreună cu membrii trupului său, al adunării, și în acel timp a fost făcută cunoscută clasa Ionadab și relațiunea ei cu Domnul. După aceea s'a început lucrul luării clasei lui Ionadab în „caz”, adică strângerea acestor oameni de bunăvoință în organizațiunea lui Dumnezeu și călăuzirea lor în conlucrarea activă cu rămășița la vestirea mesajului împărăției. Christos Isus și membrii credincioși ai trupului său sunt aceia care lămurise în felul acesta poporul cu privire la ceea ce cine formează clasa antîtipică a lui Ionadab. În acest loc al tabloului profetic Iona reprezintă clar pe

Christos Isus, alesul lui Iehova, și pe servii săi legați cu el, care înaltă stegul lui Iehova spre ajutorul, învătarea și mângâierea oamenilor de bunăvoință.

Căutătorul de adevăr cinstit și sincer se descopere aci în fapta corăbierilor și ea arată dinainte cum oamenii bunăvoință sau Ionadabii vor căuta explicațiune adevărată cu privire la salvarea lor: „Atunci ei i-au zis Spune-ne din pricina cui a venit peste noi nenorocirea aceasta? Ce meserie ai, și de unde vii? Care îți este țara, și din ce popor ești?„ — Iona 1 : 8.

Reprezentanții religiei care susțin a reprezenta pe Dumnezeu, dar care în realitate reprezintă pe Diavolul au încercat extrem de mult mințea oamenilor de bunăvoință, și vine timpul când aceștia doresc lămurire adevărată. Martorii lui Iehova sunt în acest timp după cât se pare în strămtorare și sunt defăimați de reprezentanții religiei, însă oamenii de bunăvoință recunosc sinceritatea lor și caufă adevărată la ei. În anul 1922 a început să fie vărsată prima din „cele șapte plăgi“ simbolice din urmă, și anume prin publicarea rezoluțiunii, adică a „provocării“, care a fost adoptată și transmisă de congresul din Cedar Point, Ohio. După aceea au fost vărsate an de an celelalte plăgi simbolice. (Apocalips 15 : 6—8; 16 : 1—21) (Vezi „Lumină“, volumul 2, paginile 7—67, în englezeste.) În acel timp a întrebuintat Domnul pe martorii săi credincioși să ducă oamenii de bine explicațiunea pe care au dorit-o și care a trezit în ei dorința după mai mult. Acei oameni de bine au început să examineze și să cerceteze mesajul pe care li l-au adus martorii lui Iehova, și ei continuă să cerceteze. Ca urmare au pus rămășiței multe întrebări și au primit răspuns la ele — cum după cum urmează:

Intrebare: „De unde vii?“

Răspuns: Din templul lui Dumnezeu unde Regele său a strâns pe poporul său și l-a însărcinat să ducă oamenilor adevărul. — Isaia 6 : 1—9.

Intrebare: „Care îți este țara?“

Răspuns: Cetățenia noastră este în cer. Noi suntem membrii ai organizațiunii spirituale a lui Iehova, și noi îi suntem supuși lui și Regelui său. — Filipeni 3 : 20; Evrei 11 : 16.

Intrebare: „Din ce popor ești?“

Răspuns: Noi suntem Iudei, adică noi suntem unii care preamăresc pe Iehova Dumnezeu și se află într'un legământ cu el. Noi suntem urmași ai lui Christos Isus, ai marelui nostru Răscumpărător și conducător, suntem prin urmare creștini. Noi suntem poporul lui Dumnezeu pe care l-a ales din lume ca „popor pentru numele său“. — 1 Petru 2 : 9, 10; Faptele Apostolilor 15 : 14.

Aceste întrebări sunt asemănătoare cu acelea care au fost puse de corăbieri — care ilustrează pe oamenii de bunăvoință — lui Iona. Prin observare și experiența acei oameni de bunăvoință au fost cu totul convinși despre aceea că conducătorii religiei nu sunt plăcuți lui Dumnezeu, și ei nu s'au adresat la aceștia ca să le deie lămurire, ci au căutat să o primească din gura celor sinceri, care au arătat clar că au servit pe Dumnezeu și au îndurat suferințe pentru aceasta. Dupăce Ionadabii pe cât au putut au recunoscut adevărul, au început să respingă religia și pe reprezentanții religiei și să se întovărăsească cu aceia care se închină lui Iehova în spirit și în adevăr. Observând că martorii lui Iehova sunt sinceri și onești în străduința lor de a reprezenta pe Dumnezeu, ei au dorit să se unească cu acest popor, și ei au și făcut aceasta și o fac mai departe.

Iona a lămurit după aceea mai departe pe întrebătorii care i s'au adresat: „El le-a răspuns: Sunt Evreu, și mă tem de Domnul, Dumnezeul cerurilor, care a făcut marea și uscatul!“ (Iona 1 : 9) Cu ajutorul publicării în întregă lumea a mesajului împărăției, oamenilor de bunăvoință li s'a transmis prin servul credincios al Domnului o lămurire asemănătoare, așa cum a poruncit Domnul. Acest mesaj al adevărului a fost transmis prin radio, prin aparate sonore și prin aceea că martorii lui Iehova au vizitat pe oameni în locuințele lor, le-au vor-

bit și le-au prezentat cărțile care conțin mesajul. Așa au executat ei porunca lui Dumnezeu care constă din aceea să marcheze pe cei sinceri ai lumii care doresc într'adevăr și sincer cunoștință. — Matei 24 : 14; Ezechiel, 9 : 4.

Iona a spus corăbierilor acelora că el este un străin, însă el nu aparține organizațiunii ce face negoț, adică organizațiunii lui Satan. El le-a spus că este evreu, Avraam, Evreul, a fost străbunul lui Iona. (Geneza 14 : 13) Iona a venit din „țara Evreilor“. (Geneza 40 : 15) Avraam a fost numit „Evreul“ fiindcă el a fost un urmaș al lui Eber sau Heber, fiul lui Sem. (Geneza 10 : 21—24; Luca 3 : 35, 36) Iona a zis corăbierilor că se teme de Iehova Dumnezeu și astfel a fost un martor pentru Iehova. Acei corăbieri nu s'au aflat într'un legământ cu Dumnezeu și au ilustrat prin urmare un popor care nu se află într'un legământ cu Dumnezeu. Observați cum pune Dumnezeu prin poporul său în același mod mărturie popoarelor neconsulate ale lumii dacă aceste caută să primească lămurire din gura martorilor lui Iehova. Rezoluțiunea „provocarea“ amintită mai sus care a apărut în 1922 cuprinde cuvintele: „Așa adresăm noi acum provocarea solemnă tuturor națiunilor, popoarelor și raselor de oricare limbă... să recunoască și să mărturisească liber că Iehova este singurul Dumnezeu adevărat, și Fiul său prea iubit, Christos Isus, este Regele regilor și Domnul domnilor“. („Lumină“, volumul 1, pagina 111, în englezeste) Prin acea rezoluțiune rămășița s'a dovedit ca martori pentru Iehova Dumnezeu și ca servii săi.

În acest loc al tabloului profetic Iona a jucat rolul prin care a fost reprezentată clasa „servului credincios“ al Domnului de pe pământ. În timpul când s'a pregătit, adoptat și publicat rezoluțiunea, nimeni de pe pământ n'a știut că aceasta s'a făcut în împlinirea unei părți a profetiei lui Iona. Nimeni n'a știut într'adevăr că atunci ca „martorii lui Iehova“ s'a transmis o mărturie, deoarece acest nume numai cu mult mai târziu le-a fost descoperit. Prin Christos Isus Iehova a condus în îndurarea și bunățatea sa toate cele făcute. Cazuri de felul acesta servese spre mare încurajare clasei servului deoarece ele îi dau asigurarea că Iehova o întrebuintează ca să facă anumite lucruri, fără ca să știe că pentruce face de fapt acel lucru. La cincisprezece ani după adoptarea rezoluțiunii menționate din partea congresului din Cedar Point publică acum revista explicațiunea profetiei lui Iona, și ea ar fi apărut mai demult dacă ar fi fost înțeleasă și dacă ar fi fost voiața lui Dumnezeu ca ea să fie publicată. Desigur că cei ce iubese pe Dumnezeu se vor bucura văzând că el conduce pe poporul consacrat al său, că el îi arată îndurarea și bunățatea sa, și că aceasta este adevărat cu privire la toți aceia care se străduiesc sincer și serios să-l servească, așa după cum poruncește.

Iona a spus apoi corăbierilor istoria sa, că a fugit dela fața atotputernicului Dumnezeu pentruca să nu trebiasească să meargă la Ninive și să propovăduiască împotriva cetății, așa cum a poruncit Iehova: „Oamenii aceia au avut o mare teamă, și i-au zis: Pentruce ai făcut lucrul acesta? Căci oamenii aceia știau că fugea de Fața Domnului, pentrucă le spusese el“. — Iona 1:10.

Acei corăbieri s'au îngrozit de cece a făcut Iona, deoarece este un nou sprijin pentru concluziunea că ei în împlinirea profetiei ilustrează pe oamenii de bunăvoință din timpul prezent. Acei corăbieri au început să recunoască că au dat atunci ajutor lui Iona în străduința sa de a se feri de împlinirea datoriei sale El i-au zis: „Pentruce ai făcut lucrul acesta?“ Iona nu a încercat să se justifice pentru aceasta că a pășit pe o cale greșită, ci a mărturisit pe față de acei neiuidei, Martorii credincioși ai lui Dumnezeu fac adeseori greșeli. Însă îndatăce le primep, le recunosc curagis. Întocmai ca Iona poporul lui Dumnezeu de pe pământ a recunoscut după experiențele sale din anul 1919 atitudinea sa ilegală, deoarece membrii săi au neglijat să mărturisească — într'un timp când ar fi putut să deie mărturie

— pentru numele lui Iehova și pentru împărăția sa. Frica de oameni și de ceea ce le-ar putea face oamenii, i-a reținut pe loc. Această concluzie este sprijinită complet prin fapte și prin profetia lui Isaia 6 : 1—9. Acolo profetul Isaia care a ilustrat pe aceiași unși ai Domnului de pe pământ a pus următoarele cuvinte în gura lor: „Atunci am zis: Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul Domnului oștirilor! Dar unul din serafimi a zburat spre mine cu un cărbune aprins în mână, pe care-l luase cu clestele de pe altar. Mi-a atins gura cu el, și a zis: Iată, atingându-se cărbunele acesta de buzele tale, nelegiuirea ta este îndepărtată și păcatul tău este ispășit!” — Isaia 6 : 5—7.

Prigonirea care s'a ridicat în decursul războiului mondial împotriva membrilor poporului lui Dumnezeu i-a umplut de frică, și ei nu și au făcut datoria, după cum vedem la Isaia; ei au neglijat să pună mărturia și au strigat la Domnul. De asemenea ei au mărturisit aceasta în lume. Oamenii de bunăvoință au aflat după aceea că ei înșiși trebuie c'au făcut ceva în decursul războiului mondial sau au avut ceva de-a face cu ceea ce consacrării lui Dumnezeu au ajuns în situația lor critică, și anume pentru că au sprijinit pe organizațiunea comercială, religioasă și politică care a împiedecat pe poporul lui Dumnezeu la răspândirea mărturiei și astfel i-a făcut neglijenți și până la un anumit grad necredincioși. Mulți din acești oameni de bine au ajutat fără voința lor să ducă pe rămășița lui Dumnezeu departe de la fața Domnului și de la vestirea mărturiei pentru numele său și împărăția sa. Așa a fost văzut că corăbierii care au îndepărtat pe Iona de la fața Domnului și de la punerea mărturiei poruncite au fost un tablou al oamenilor de bunăvoință care au ajutat Diavolului fără să știe ca să împiedice pe poporul lui Dumnezeu. După aceea oamenii de bunăvoință au aflat cum au stat lucrurile, s'au temut că Iehova li va face să sufere, și de aceea au căutat după sfârșitul războiului să primească lămurire de la martorii credincioși ai lui Iehova.

„Marea furtună de pe mare a continuat. Corăbierii au fost incremențiți și de aceea au pus lui Iona alte întrebări: „Ei i-au zis: Ce să-ți facem, ca să se potolească marea față de noi? Căci marea era din ce în ce mai înfuriată.” (Iona 1 : 11) Întrucât corăbierii n'au știut cum au putut fi salvați, au întrebat pe Iona ce trebuie să facă. Împlinirea acestei părți a tabloului profetic s'a început la sfârșitul războiului mondial. Războiul cel mare trecuse însă durerile sale au mers mai departe, și oamenii de bunăvoință au aflat de la servii lui Iehova că Armaghedonul este în viitorul apropiat și că el va însemna pentru omenire un necaz și pericol cu mult mai mare decât războiul mondial. Cum în acel timp martorii lui Iehova au început să vadă și să înțeleagă mai clar decât înainte că Armaghedonul va fi manifestarea mâniei lui Dumnezeu, și când au recunoscut aceasta ei au transmis această lămurire oamenilor în genere. Înțelegând după cum corăbierii și-au dat seama că violența crescândă a furtunii a arătat mânia lui Dumnezeu împotriva eiiva din corabie, așa au văzut și oamenii de bunăvoință de pe pământ că atitudinea răsvrățitoare și îndărătnică a „creștinătății” împotriva lui Iehova și a împărăției sale s'a lăsat tot mai mult, că conducătorii religiei au devenit din ce în ce mai lumești și mai nelegiuți; și acei oameni sinceri au fost incremențiți și au căutat lămurire la creștinii sinceri ca să afle ce trebuie să facă. Așa a arătat Domnul în bunățatea sa de mult timp cum poate aduce pe martorii săi și mesajul împărăției sale în legătură strânsă cu cercetătorii onesti și sinceri ai adevărului.

„În acest punct Iona a început să recunoască ce mare nedreptate a făcut el și a arătat după aceea curaj adevărat. Când cineva vede că el n'are dreptate, atunci se cere curaj adevărat pentru el să mărturisească nedreptatea sa și să fie gata să suporte consecințele, încredințând totul lui Iehova Dumnezeu. Toată aceasta a

fost aceea ce a făcut Iona. El a știut că numai Dumnezeu a putut aranja chestia într'un mod drept și just. „El le-a răspuns: Luați-mă, și aruncați-mă în mare, și marea se va liniști față de voi! Căci știu că din vina mea vine peste voi această mare furtună!” — Iona 1 : 2.

„El n'a arătat egoism prin faptul că ar fi rugat pe corăbieri să facă tot posibilul să treacă corabia prin furtună. El a știut că a privit moartea în față și că va peri cu siguranță dacă nu-l va salva Iehova. El n'a căutat să se justifice pe mai departe. Iată pentru ce a rugat pe corăbieri să-l predeie Dumnezeului Celui Atotputernic care a provocat furtuna pentru că sau să-l păzească Iehova în îndurarea sa sau să-l lese să piară. El a fost curajos, și anume întrucât a știut că orice va face Dumnezeu va servi spre bine. El și-a dat seama că și-a început calea ca servul lui Dumnezeu, dar a neglijat să asculte, și a știut că a avut de suportat urmările. El a fost gata să-și puie viața cu totul la dispoziția lui Iehova, și dacă moartea sa în mare va face posibilă salvarea altora din corabie a fost gata la aceasta. Aici Iona arată spiritul lui Christos Isus care s'a lăsat condus la execuție fără împotrivire pentru că alții să fie salvați. Modul său de a lucra servește și ca regulă de purtare pentru martorii lui Iehova care trebuie să meargă acum înainte în serviciul lui Iehova, și anume cu primejdia de a-și pierde viața pentru că să servească pe Dumnezeu și să transmită mesajul său spre binele oamenilor și astfel să le poată procura o ocazie să fie salvați. Ei trebuie să înștiințeze pe popor să nu încerce să întoarcă pe servii lui Iehova de la calea lor de a observa exact poruncile sale, și trebuie să-i arate că ei ca oameni de bunăvoință față de Dumnezeu, din potrivă, trebuie să caute calea scăpării și a siguranței, și pe această nămilă așa o pot găsi dacă lucrează împreună cu clasa servilor credincioși la împlinirea poruncilor lui Dumnezeu. Ei trebuie să îndemne pe oamenii de bunăvoință să facă bine tuturor după cum li se dă ocazie, însă înainte de toate să se așeze de partea lui Iehova și a împărăției sale, acolo să rămână statornici și astfel să arate curaj adevărat, recunoscând că totul este în mâna Celui Prea Înalt. Clasa căpșelor urmărează o cale direct contrară: ei se pun în calea servilor lui Iehova. Cei ce voiesc să aibă favoarea lui Dumnezeu trebuie să fie ca oile și să asculte de voința Maestrului. Dacă oamenii de bunăvoință față de Dumnezeu lucrează în felul acesta, cum sunt îndrumați, au făgăduința de la Dumnezeu că vor trece sănătoși prin marea furtună a Armaghedonului și vor intra în pacea împărăției.

„Iona a zis corăbierilor: „Din vina mea vine peste voi această mare furtună!” Iona n'a zis că furtuna a fost trimisă ca pedeapsă pentru el. Fapt e că ea a arătat ce important este a face voința lui Dumnezeu când se primește poruncă în privința aceasta. Așa arată ea că atunci când membrii rămășiței lui Dumnezeu de pe pământ primesc o poruncă sau un ordin să facă anumite lucruri în serviciul său, trebuie să lucreze fără zăbavă și să împlinească sărguincios datoria primită și n'au voie să permită niciunui lucru să-i împiedice sau să-i oprească de la aceasta. Tabloul profetic a fost făcut spre folosul membrilor rămășiței lui Iehova de pe pământ și a tovarășilor lor și accentuează importanța ascultării grabnice, după cum este scris: „Poporul Tău este plin de înflăcărare, când îți aduni oștirea”. (Psalm 110 : 3) O scuză sau justificare pentru îndărătnicie sau indiferență față de porunca Domnului nu este. Servul chibzuit și îngrijat al lui Dumnezeu veghează, este prevăzător și-i face obișnuință din ceea ce asculte repede; adică îndatăce a primit un ordin îl execută imediat și neîntârziat. Această zi a bătăliei nu este un timp de dormit, de neglijare sau de indiferență; ci fiecare om trebuie să fie la post și să împlinească datoria ce i s'a împărțit repede și bucuros.

„Marele necaz al Armaghedonului nu are de scop să aducă pedeapsă peste poporul lui Iehova de pe pământ, ci martorii lui Iehova au de îndeplinit o datorie în legătură cu Armaghedonul, și această datorie trebuie

făcută. Catastrofa amenințătoare a Armaghedonului cere punerea unui păzitor spre binele oamenilor de bunăvoință. Christos Isus este marele Păzitor și lui îi sunt supuși cei ce aparțin la clasa templului care sunt făcuți membri ai păzitorului și de aceea sunt destinați să vegheze asupra intereselor împărăției, să se îngrijească de ele și să îndeplinească credincios fiecare serviciu ce stă în legătură cu ele. Ei veghează unul pentru altul și veghează pentru binele celor binevoitori care cantă calea spre Sion. Armaghedonul va veni cu siguranță, și martorii lui Iehova nu trebuie să se instruiască numai pe ei înșiși, ci trebuie să instruiască și pe alții pentruca ei să primească o ocazie ca să găsească calea scăpării. Armaghedonul nu numai că va justifica numele și cuvântul lui Iehova, ci va răsbuna și rămășița credincioasă pe clasa caprelor și în același timp va face liberă calea pentru aceia care vor forma mulțimea mare de oameni pentruca să poată umbla în lumina Domnului.

¹⁹ Corăbierii au auzit cuvintele lui Iona cu privire la cauza furtunii și rugăminta lui să-l arunce în mare, însă ei s'au temut că dacă-i vor împlini dorința se vor împovăra cu sânge nevinovat. Aceasta arată dispoziția lor binevoitoare față de Iona și dorința lor să-i ajute dacă e posibil fără ca viața sa să trebuiască a fi jertfită. Tabloul vorbește aici prin urmare de o bunăvoință asemănătoare față de clasa pe care a ilustrat-o Iona. În loc ca să arunce pe Iona îndeiat peste bord, marinarii au încercat să vâslească corabii spre uscat: „Oamenii aceștia vâsleau ca să ajungă înapoi la uscat, dar nu puteau, pentrucă marea se întărita tot mai mult împotriva lor”. — Iona 1:13.

²⁰ Cu cât se străduiau mai mult să mănă corabia cu atât mai puternic biciuia vântul valurile împotriva ei. Nu a fost voința lui Dumnezeu ca acei corăbieri să biruiască puterea furtunii lui Dumnezeu. Iehova a creat acolo un tablou profetic. Prin ingerul său el a pus în mintea lui Iona să creadă ca să fie aruncat în mare, și aceasta s'a întâmplat. Firește ca să facă partea tabloului care a trebuit să se împlinească în anul de mai târziu.

²¹ În acest loc al tabloului corăbierii au început să-și arate bunăvoința față de Dumnezeu. Ei n'au dorit să verse sânge nevinovat și totuși au văzut că trebuie să facă voința lui Dumnezeu, și în dorința lui Iona. Însă înainte de a face aceasta s'au rugat lui Iehova: „Atunci au strigat către Domnul, și au zis: Doamne, nu ne pierde din pricina vicții omului acestuia, și nu ne împovăra cu sânge nevinovat! Căci, Tu, Doamne, faci ce vrei!” — Iona 1:14.

²² Aceasta a fost fără îndoială pentru întâia dată când au încercat să se roage lui Iehova Dumnezeu deoarece ei au fost oameni păgâbi. Zeii falși pe care i-au servit i-au părăsit în furtună și acum ajunseseră „la slărșitul înțelepciunii lor”. „Atunci, în strămtorarea lor, au strigat către Domnul”. (Psalm 107:27, 28) Prin acest tablou Domnul ilustrează pe necredincioșii sinceri, onestii care caută calea pe care ar putea găsi pe Dumnezeu și mijlocul său de salvare. Intrucât noi vedem acum împlinirea acestui tablou profetic, dovada este clară că înainte de începutul furtunii antiripice n'a existat „mulțimea mare de oameni”. Timp de mulți ani consacrații au înțeles că „mulțimea mare de oameni” este o clasă spirituală subordonată, însă ei au fost în eroare în privința aceasta. Lucrul n'a putut fi înțeles numai la timpul hotărât al lui Dumnezeu. Nu înainte de a se urca Regele pe tron și probabil nu înainte de ce a venit el în templu și furtuna a izbucnit mai cu seamă împotriva poporului lui Dumnezeu a existat o mulțime mare de oameni. De la începutul judecării în templu oamenii de bunăvoință au auzit mesajul împărăției și aceasta i-a făcut să se întoarcă spre Iehova și Regele său, să leie atitudine de partea împărăției și să lucreze împreună cu rămășița în ascultare față de instrucțiunile organizației care vin din templu. Așa că tabloul profetic al lui Iona în acest punct o nouă dovadă că mulțimea mare de oameni a Domnului Dumnezeu trebuie adunată la el înainte de arătarea mâinii lui Iehova în

bătălia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. Acest lucru este acum în curs.

²³ Rugându-se lui Dumnezeu Cel Atotputernic, corăbierii au zis: „Doamne, nu ne pierde din pricina vicții omului acestuia, și nu ne împovăra cu sânge nevinovat!” Ei au dorit să facă ce este drept ca să nu sufere peire, ca și „caprele” care din pricina tratamentului lor rău cu voința a martorilor lui Iehova vor suferi peire. Cele șase cetăți de scăpare au preumbrat îngrijirea la care s'a gândit Dumnezeu spre folosul oamenilor de bunăvoință. (Numeri 35) Numai prin aceea că părăsese organizația criminală a „caprelor” care încearcă încontinuu să nimerească pe martorii lui Iehova, le va fi posibil oamenilor de bunăvoință să se roage de aci înainte lui Iehova și să găsească ascultarea rugăciunilor lor. Strigătul corăbierilor către Iehova ilustrează rugăciunile oamenilor de bunăvoință care strigă la Dumnezeu după ajutor. Aceasta arată că oamenii trebuie să părăsească mai întâiu organizația Diavolului și trebuie să-și pună încrederea în Dumnezeu și Regele său înainte de a putea fugi în cetatea de scăpare.

²⁴ Corăbierii au observat că Dumnezeu a trimis furtuna, și ei au zis: „Căci, Tu, Doamne, faci ce vrei!” Ei au dorit să lucreze după plăcerea lui Iehova. Așa arată tabloul profetic că lui Iehova i se pare potrivit să lase pe oameni să treacă prin anumite experiențe pentruca să aștepte ajutor de la Iehova și că mai departe este voința lui Dumnezeu ca „alte oi” ale Domnului numiți „Ionadabii” să lucreze împreună cu martorii lui Iehova la vestirea împărăției, chiar și dacă cu ocazia aceasta li se va părea că viața martorilor lui Iehova este primejdioasă. Având în vedere prigonirea crudă din partea „caprelor”: a merge înainte cu lucrul mărturiei însemnează pentru martorii Domnului să se expună primejdiei mari că se vor lua măsuri violente împotriva lor: cu toate acestea „alte oi”, adică oamenii de bunăvoință trebuie să ajute rămășiței și să lucreze împreună cu ea, după cum se prezintă ocazia, chiar și dacă aceasta va aduce pe rămășiță într'o primejdie și mai mare. Aceasta este ilustrat limpede prin partea profeției care apare în versetul 14 citat mai sus.

²⁵ Corăbierii s'au hotărât să cedeze dorinței lui Iona și aceasta a fost de fapt voința lui Dumnezeu. Așa reemose în același mod „alte oi” ale Domnului privilegiul lor să facă voința lui Dumnezeu: „Apoi au luat pe Iona, și l-au aruncat în mare. Și furia mării s'a potolit”. (Iona 1:15) Prin faptul că corăbierii au aruncat pe Iona în mare n'au executat sentința lor proprie împotriva lui, ei au făcut cum li s'a poruncit sau ordonat pentruca să se facă voința lui Dumnezeu cu servul său. De asemenea este voința lui Dumnezeu ca Ionadabii să lucreze cu totul împreună cu martorii lui Iehova când merg în locuri primejdioase ca să pună mărturie privitor la împărăție. Iudatăce Iona a fost aruncat în mare furtuna s'a potolit și marea s'a liniștit. „Ei s'au bucurat că valurile s'au liniștit, și Domnul i-a scos în limanul dorit”. (Ps. 107:30) Oamenii de bunăvoință au fost în mare strămtorare până când au văzut manifestându-se mânia Domnului în vremurile neliniștite de astăzi: și când au observat privilegiul lor să servească pe Iehova Dumnezeu, s'au sculat ca să facă aceasta prin aceea că s'au refugiat în „cetatea de scăpare”, adică în organizația lui Dumnezeu. Așa au fost ei umpluți de bucurie, și ei privesc în viitor cu speranța de a fi cruțați de Iehova în decursul arătării mâinii sale în Armaghedon și de a fi duși sănătoși în turma sa pentru totdeauna.

²⁶ Aceasta a fost fără îndoială prima dată că acei corăbieri au fost martori oculari ai unei demonstrații a puterii lui Dumnezeu. Ei au știut că o putere de rând n'a putut liniști o furtună violentă și au știut prin urmare că cel ce a făcut să se potolească această furtună a fost Dumnezeul Cel Atotputernic. „Pe oamenii aceia i-a apucat o mare frică de Domnul, și au adus Domnului o jertfă, și l-au făcut juruinte”. (Iona 1:16) Jertfa adusă de ei aparținut și ea la tablou, și deoarece ea a fost în armonie cu Sfânta Scriptură trebuie că a fost jertfa

sângelui unui animal, căci „fără vărsare de sânge, nu este iertare”. (Evrei 9:22) Această parte a tabloului arată că cine strigă la Dumnezeu, este ascultat și face juruință (promisiune solemnă) și aduce jertfă plăcută, trebuie să exerciteze credință în sângele vărsat al lui Christos Isus pentru că nu este alt nume în care trebuie să fim mântuiți. (Faptele Apostolilor 4:12) Prin faptul că corăbierii au văzut pe Iona confundându-se în valurile mării ei au ilustrat din nou pe oamenii de bunăvoință. Că ei au văzut cum l-a înghițit peștele cel mare nu este arătat în darea de seamă. Acum la faptele care arată împlinirea:

27 In anul 1918 și după aceea mulți oameni de bunăvoință au văzut cum au fost înghițiți martorii credincioși ai lui Iehova de pe pământ de valurile furioase ale omenirii fanatice, și fără îndoială aceasta a făcut pe mulți oameni sinceri să aștepte ajutor dela Domnul Dumnezeu. In decursul războiului mondial mulți din servii lui Iehova au fost închiși pe nedrept în temniță și astfel au fost înghițiți de puterile stăpânitoare fanatice; însă oamenii de bunăvoință au făcut să circuleze o petițiune pentru ca să obțină pe cauziune punerea în libertate a acestor deținuți, și în decurs de câteva zile 700 000 de astfel de oameni și-au dat iscălitura la această petițiune, exprimându-și astfel bunăvoința față de servii Domnului. Prin sprijinirea acestei petițiuni oameni de bunăvoință au ajutat clasei antitipice a lui Iona să fie eliberați și să continue serviciul deși aceasta a adus pe rămășiță într-o situație periculoasă. Prin faptul că oamenii de bunăvoință au încercat să scoată pe ~~oamenii de bunăvoință~~ din temniță, ei au căutat din partea lor ajutor la acești martori. In mod asemănător a fost in cazul Gabaoniților când aceștia au cerut ajutor dela Iosua și au trimis o solie la el și au zis: „Nu părăsi pe robii tăi, solie-tă la noi în grabă, izbăvește-ne, dă-ne ajutor”. (Iosua 10:6) Că oamenii care au subseris petiția (cererea în scris) in interesul servilor deținuți ai lui Iehova au știut sau nu au știut, ei au căutat prin aceasta pentru ei înșiși apropierea și ajutorul acelora care servesc pe Dumnezeu.

28 Aici se sfârșește un tablou in profiție și un altul se începe.

Iona in iad

29 Iona joacă acum un rol in tabloul profetic care se referă mai cu seamă la Christos Isus și ilustrează și pe urmașii credincioși care in decursul războiului mondial au mers in captivitate. „Domnul a trimis [după Biblia engleză: a pregătit] un peste mare să înghiță pe Iona, și Iona a stat in pântecul peștelui trei zile și trei nopți”. (Iona 1:17) Cuvântul evreiesc care in Biblia engleză este tradus cu „a pregătit” înseamnă „a da un poruncă sau a aduce”. Iehova nu a creat atunci și acolo un peste mare sau balenă care să înghiță pe Iona, ci a destinat și poruncă unui peste uriaș — care fără îndoială a existat de mult — și l-a adus la timpul hotărât in acel loc; și acel peste a jucat un rol in tabloul profetic. Aceasta arată că Dumnezeu poate întrebuița vreo creatură oarecare pentru ca să ilustreze scopul său in tablouri, fie că această creatură este conștientă de aceasta sau nu. Faptul că peștele mare a înghițit pe Iona nu s'a întâmplat ca să pedepsească pe servul lui Iehova, ci a servit spre siguranța sa. Dacă Iona n'ar fi putut întrebuița acel peste atunci n'ar fi ajuns niciodată cu viață la țarm. In cazul lui Christos Isus peștele a ilustrat mormântul și la timpul său Iehova Dumnezeu și-a adus aminte pe deplin de el: „Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți in pântecul chitului [a unui peste uriaș scos de pradă], tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți in inima pământului”. (Matei 12:40) In cazul urmașilor lui Christos Isus, a rămășiței care trăiește acum pe pământ, peștele ilustrează îngrijirea lui Dumnezeu prin care rămășița ajunge spre ocrotiera sa in cătuși și captivitate unde este ocrotită de alte atacuri viclene ale dușmanului. Aceasta este arătat și in împlinirea profe-

ției din Apocalips 11:3—11. (Vezi „Lumină”, volumul 1, paginile 189—211.) Isus n'ar fi putut ieși din mormânt și n'ar fi putut fi adus din nou in țara celor vii dacă nu ar fi fost întrebuițată pentru el puterea lui Dumnezeu Celui Atotputernic, întocmai după cum a întrebuițat Dumnezeu puterea sa ca să facă pe pește să aducă pe Iona la uscat. Rămășița (întră in lanțuri sau in captivitate n'ar fi devenit niciodată liberă și nu s'ar fi putut consacra niciodată iarăși serviciului lui Dumnezeu dacă n'ar fi intervenit in favorul ei puterea și bunăvoința lui Dumnezeu. Dușmanii ar fi ținut pe poporul lui Dumnezeu in temniță până când membri lui ar fi murit, ceea ce a și fost scopul lor. Dar Dumnezeu a voit altceva. Dumnezeu i-a scos afară cu toată împotrivirea ce li s'a făcut.

30 Iona s'a aflat trei zile și nopți in pântecul peștelui și aceasta ar fi fost deajuns pentru pește să mistuiască sau să absoarbă pe un om. Pentru a salva pe Iona a fost de lipsă o minune și Dumnezeu a făcut această minune și și-a descoperit prin aceasta mila divină față de servul acelor trei zile peștele cel mare a înnotat in direcțiune nord—estică spre Ninive și după voința lui Dumnezeu a debareat acolo pe Iona la țarm. Așa a arătat Dumnezeu lui Iona interesul său și bunăvoința sa milostivă. In timp ce Iona s'a aflat in acea călătorie ciudată el a avut timp destul să mediteze și el a și făcut aceasta fără îndoială. In timp ce rămășița lui Dumnezeu a fost ținută in 1918 și 1919 in cătuși și a fost prinsă, ea a avut ocazie să mediteze, ceea ce a și făcut: „Iona s'a rugat Domnului, Dumnezeului său, din pântecul peștelui”. (Iona 2:2) Când Christos Isus a fost in mormânt el a fost mort și nu s'a putut ruga; de aceea această parte a profeției nu se referă la Isus. Ea se referă la urmașii credincioși ai lui Christos Isus care in decursul războiului mondial s'au aflat in lanțuri sau in temniță. Intocmai ca Iona ei s'au rugat și au strigat la Dumnezeu ca să fie eliberați și să primească din nou ocazie să-l servească, și Iehova a ascultat rugăciunile acelea. La multe zile după aceea el a descoperi poporul său ce minunat s'a purtat cu el și l-a ocrotit de dușman, de valurile urlătoare ale mării. Faptul că au fost împiedecați sau băgați in temniță in decursul aceluși timp a pricinuit fără îndoială ocrotiera lor și i-a scăpat dela morte prin mâna dușmanului.

31 Iehova a ascultat rugăciunea lui Iona și și rugăciunea celorla pe care i-a reprezentat Iona. „In strămtorarea mea, am chemat pe Domnul, și m'a ascultat; din mijlocul locuinței morților—după alte traduceri: iadului am strigat, și mi-ai auzit glasul”. (Iona 2:2) Această profeție dovedește mai departe că se împlinește după venirea lui Christos Isus in templu, după ce a început să și exerciteze acolo puterea și autoritatea ca reprezentantului lui Iehova. (Iona 2:2) A pus apoi să se clădească Sionul cu Christos Isus ca șeful sau capul său și rugăciunea lui a fost ascultată: „Da, Domnul va zidi iarăși Sionul, și se va arăta in slava Sa. El își aminte la rugăciunea nevoiașului, și nu-i nesocotește rugăciunea. Să se scrie lucrul aceasta pentru nemul de oameni care va veni, și poporul, care se va naște, să laude pe Domnul! Căci el privește din înălțimea sfinteniei Lui; Domnul privește din ceruri pe pământ, că să audă gemetele prinșilor de război, și să izbăvească pe cei ce sânt pe moarte”. — Psalm 102:16—20.

32 Dușmanul a crezut că întemnițarea și captivitatea martorilor lui Iehova va fi mormântul lor din care nu va exista pentru ei nici înviere și nici eliberare. Lucrend ca instrumentele principale ale Diavolului reprezentanții regiei au conspirat să omoare pe servii lui Iehova și astfel i-au hotărât morții. „Să ajungă până la Tine gemetele prinșilor de război! Scapă, prin brațul Tău cel puternic, pe cei ce pier!” (Psalm 79:11) In acel timp martorii lui Iehova n'au fost siguri că vor fi puși vreo dată in libertate, și ei au știut că numai prin mila lui Dumnezeu Celui Atotputernic vor putea fi eliberați. Răutatea reprezentanților religiei lui Satan, adică a preoților și predicatorilor, se arată in această legătură astăzi in

aceea că ei continuă să infierze pe unii din acești bărbați, care au fost întemnițați din cauza credinței lor, ca „puscăriși”. Acei profeți știu prea bine că ei au conspărat împotriva împotriva servilor lui Dumnezeu și au atârnat poporul să omoare pe acești servi; și deoarece nu le-a reușit acel scop nelegiuit caută să tragă folos din fapta lor rea și în felul lor sucit mănjese numele acelor prizonieri și lucrează prin aceasta ca instrumentul Diavolului ca să îndemne pe oameni la ură împotriva mesajului Domnului prin faptul că stărnesc ură împotriva aceluia care din mila lui Dumnezeu vestesc acest mesaj. Cu alte cuvinte: acei conducători ai religiei încearcă să folosească fapta lor proprie stricată în avantajul lor și să o îndrepteze împotriva aceluia care au făcut ce a fost drept. Dar aceste lucruri nu neliniștesc pe martorii lui Iehova, ei sunt mai curând o pricină de bucurie în Domnul deoarece le dă dovada că sunt legați cu Christos Isus și le este permis să sufere cum a suferit el. Așa au martorii credincioși ai lui Iehova o ocazie să dovedească că Diavolul și instrumentele sale religioase sunt mincinoși mari, plâsmuitori, și prin aceasta martorii au parte la justificarea numelui sfânt al lui Dumnezeu.

²² Iona zice: „Mi-ai auzit glasul”. Dumnezeu l-a auzit fiindcă el a exprimat dorința inimii sale că dacă este posibil să fie activ iarăși în serviciul Domnului. Iona a fost acum pe deplin convins că dacă ar primi vreodată iarăși ocaze s'ar duce la Ninive și ar face ceea ce i-a poruncit Dumnezeu. Insa numai o minune mare a lui Iehova cu privire la persoana sa va face posibil lui Iona să aibă iarăși privilegiul să fie activ în serviciul lui Iehova. În mod asemănător a auzit Iehova strigătul poporului său când a suferit restrângere și captivitate și el l-a ascultat pentru că acele rugăcuni au fost în armonie cu voința lui Dumnezeu: ca numele său să fie vestit pe întreg pământul înainte de manifestarea finală a mâniei sale în Armagedon. Servii credincioși ai Domnului au mărturisit apoi neglijența și nelegiuirea lor care a constat din aceea că în mijlocul unei mari împotriviri au neglijat să vestească curajos adevărul. (Isaia 6 : 7) Acelaș lucru l-a prezis rugăciunea lui Iona: „Și totuși mă aruncaseși în adânc, în inima mării, și râurile de apă mă înconjuraseră: toate valurile și talazurile Tale au trecut peste mine”. — Iona 2 : 3.

²³ În timp ce valurile biciuite de vânt au trecut peste Iona, pătecele peștelui a servit lui Iona de salvare. Așa au ajuns și membrii rămășiței poporului lui Dumnezeu ținut în restrângere să recunoască că bunătatea lui Dumnezeu față de ei s'a arătat în aceea că a permis înțepedarea și captivitatea lor în timp ce valurile furioase ale unui popor devenit nebun au trecut peste ei. Deși s'a deslănțuit cu furie furtuna mare în jurul lor Dumnezeu totuși n'a permis să fiu stinși din existență.

²⁴ Când Isus a murit pe lemn a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M'ai părăsit?” (Matei 27 : 46) Fără îndoială așa s'a simțit și Iona: „Zicam: Sunt lepădat dinaintea ochilor Tăi! Dar iarăși voi vedea Templul Tău cel sfânt”. (Iona 2 : 4) Clasa servului lui Iehova a fost mișcată un timp oarecate de aceleași sentimente când a înconjurat-o întunerecul celulelor închisorii. Cu toate acestea ea și-a pus nădejdea în Domnul Dumnezeu și Christos Isus și a continuat să se roage. Reprezentat prin persoana lui Christos Isus Dumnezeu a fost în templul său, și acolo poporul lui Dumnezeu a găsit o locuință și o cale de mijlocire. Dumnezeu a făcut pe Solomon să rostească o rugăciune asemănătoare spre folosul lor. — 1 Regi 8 : 46—51.

²⁵ Preumbrind pe clasa servului credincios al lui Dumnezeu Iona a continuat să se roage: „Apule m'au zăpăcit până la suflet, adâncul m'a învăluit, papura s'a împletit în jurul capului meu. M'am pogorât până la temeliiile munților, zăvoarele pământului mă încuiau pe vecie; dar Tu m'ai scos viu din groapă. Doamne, Dumnezeul meu!” (Iona 2 : 5, 6) Aici avem un tablou puternic și energic cum a permis Dumnezeu ca dușmanul să umilească adânc în decursul războiului mondial

pe clasa „servului credincios”. Nici o putere omenească n'ar fi putut opri acea furie groznică de război sau procederea crudă a dușmanilor. Dumnezeu însă a fost în stare să facă lucrul acesta și el a oprit-o „din pricina aleșilor săi”. (Matei 24 : 22) Intocmai după cum a scos Iehova pe Christos Isus din mâna dușmanului tot așa a putu Dumnezeu să scoată și pe rămășița sa iarăși din închisoare. Cuvintele lui Iona scrise aici „Tu m'ai scos viu din groapă” au fost rostite fără îndoială când Iona a fost dus la țărnișă sigur, dar ele au fost scrise profetic și au trebuit să se împlinească spre folosul aceluia căroră li se acordă acum o privire în aceasta. Când în anul 1919 servii lui Iehova au fost puși în libertate ei au început să aducă laudă și mulțumire lui Iehova Dumnezeu încă înainte de a face pregătiri pentru începutul lucrului de mărturie, care lucru și-a luat un avânt mai mare din 1922 încolo.

²⁶ Continuând profetul zice: „Când îmi tânjea sufletul în mine, mi-am adus aminte de Domnul, și rugăciunea mea a ajuns până la Tine, în Templul Tău cel sfânt”. (Iona 2 : 8) Clasa „servului credincios” s'a rugat tot așa și a adus mulțumiri lui Dumnezeu și face aceasta și pe mai departe. Rugăciunea nu s'a făcut numai din dorința de a scăpa de moarte și de a fi în stare a duce o viață egoistă, ci a exprimat dorința servilor lui Dumnezeu să trăiască și să-l servească și de asemenea și pe Regele său să-și păzească neprăhănierea față de Dumnezeu și să onoreze numele său în decursul existenței lor pământești. Cei credincioși continuă zi de zi să aducă lui Iehova rugăciunea și mulțumirea lor pentru favoarea și îndurarea ce le-a arătat de a se putea consacra iarăși serviciului său. Atunci s'au înălțat rugăciunile lor și se înalță mai departe în templul său sfânt unde prezidează Christos Isus ca reprezentantul lui Iehova, ascultă rugămintele credincioșilor săi, răspunde la ea și-i conduce în serviciul său pe calea cea dreaptă. Această parte a profeției arată în mod hotărât la anul 1918 și 1919 ca la timpul când a început să se împlinească. În acel timp apostolii credincioși au fost înviați și au fost strânși la Domnul în templu. După aceea Domnul a strâns pe credincioșii săi de pe pământ în templul său și le-a ascultat acolo rugăciunile.

²⁷ În acest punct al profeției cei ce-au fost găsiți necredincioși sunt făcuți cunoscuți: „Cei ce se lipese de idoli deșeriți (sau chipuri care reprezintă zei falși (2 Impărați 17 : 15, 16; Ieremia 10 : 8)) îndepărtează îndurarea dela ei”. (Iona 2 : 8) Traducerea „Menge” redă acest text după cum urmează: „Cei ce se lipese de idoli deșeriți (după alte trad.: deșertăciuni false) părăsese pe acela la care este mântuirea pentru ei”. Traducera Elberfeld zice: „... părăsese pe acela care este bunătatea lor” cuota marginului. „Servul credincios și înțelept” rostește următoarea rugăciune: „În mâinile Tale îmi încredințez duinul; Tu mă vei izbăvi. Doamne, Dumnezeule adevărat! Eu urăsc pe cei ce se lipese de idoli deșeriți, și mă încred în Domnul. Fă-mă să mă veselesc și să mă bucur de îndurarea Ta, căci vezi ticăloșia mea, și îmi neliniștea sufletului meu, și nu mă vei da în mâinile vrăjmașului, ei îmi vei pune picioarele la loc larg”. — Psalm 31 : 5—8.

²⁸ Nu așa este în cazul aceluia care arată mare consideratie pentru „deșertăciuni false” ca de pildă pentru desvotare de carer, formalism religios, păreri omenești cu privire la interpretarea profeției, frică de stăpânitori politici și supunere umilă față de ei prin faptul că-i consideră ca „înaltele stăpâniri” și din acest motiv refuză să servească credincios pe Dumnezeu în ascultare față de poruncile sale. La aceștia aparțin și oamenii care laudă mai departe conducători omenești și „bătrâni aleși” și se țin numai de adevărul acela care a fost publicat înainte de 1916. Toți aceștia sunt în întuneric și nu privesc în adevărul pe care l-a descoperit Iehova prin Christos Isus în anul din urmă poporului său credincios și de aceea nu văd că Iehova și Christos Isus sunt singurii învințitori adevărați. Ei n'au înțeles, ei umblă în întuneric: „Nu strigă înțelepciunea, și nu-și

inaltă priceperea glasul? Dar ceia păcătuiește împotriva mea își vatărnă sufletul său; toți ceice mă urăsc pe mine, iubesc moartea". — Proverbele 8 : 1, 36.

"In contrast izbitor cu „ceice se lipesc de idoli desertați“ martorii credincioși zic și Iona: „Eu însă Îți voi aduce jefse cu un strigăt de mulțămire, voi implini jufuinele pe cari le-am făcut. Mântuirea vine dela Domnul“. (Iona 2 : 10) In ce fel aduc jefse Domnului acești credincioși. Ei n'aduc jefse cum sunt arătate in tip, ci jefse prin lauda buzelor lor care vestesc numele lui Iehova și împărăția sa. (Evrei 13 : 15) Așa 'aduc ei daruri de jefă lui Iehova in dreptate. (Malcahi 3 : 3) „Atunci voi lăuda Numele lui Dumnezeu prin cântări, și prin laude Il voi preamări. Lucrul aceasta este mai plăcut Domnului, decât un vitel cu coarne și copite! Nevorociții văd lucrul acesta și se bucură; voi, cari căutați pe Dumnezeu, veselă să vă fie inima! Caci Domnul ascultă pe cei săraci, și nu nesocotește pe prinșii Lui de război“. (Psalm 69 : 30—33; 51 : 15—17) Clasa servului credincios a făgăduit solem să facă voința lui Dumnezeu și ca și Iona ea zice: „Voi implini jurințele pe cari le am făcut“. Pentru Iona a însemnat aceasta că el a trebuit să meargă la Ninive și să propovăduiască împotriva lui Ninive. Pentru martorii credincioși ai lui Iehova care sunt acum pe pământ aceasta însemnează că ei nu-i permis să se deie inapoi de frică dinaintea lui Satan sau dinaintea instrumentelor sale, ci că ei trebuie să reieie cu răvnă și energie innoită propovăduirea „evangeliei acesteia a împărăției“ și trebuie să proclame „ziua răsbunării Dumnezeului nostru“: mai departe că ei trebuie să facă aceasta indiferent de aprobarea sau displăcerea oamenilor și să asculte pe Dumnezeu in cinda a toată dușmănia. Cei credincioși știu: „Mântuirea vine dela Domnul“ și nu dela niște dictatori pământesți, ca și aceia care guvernează in Germania și Italia, și nici dela vreo bandă de ratchetisti (inșelători, amăgitori) religioși sau politici, ca de pildă Ierarhia romano-catolică.

"Scăparea lui Iona din pântecel peștelui urias a venit dela Iehova Dumnezeu și numai dela el a putut veni. Scăparea acelor care se adresează lui Dumnezeu de asemenea numai dela el poate veni și de nicăieri din altă parte. „Domnul izbăvește pe prinșii de război“. (Psalm 146 : 7) Acest adevăr trebuie explicat la „alte oi“ care formează mulțimea mare de oameni. Ei trebuie să învețe acest adevăr și ei și fac lucrul acesta, cum este arătat in Apocalips 7 : 9, 10. A vedea acum indurarea și bunătatea lui Iehova prezise in profeție — de pildă in profeția lui Iona — umple inima fiecăruia, care iubeste și servește pe Domnul, cu bucurie adevărată.

"Nebunii zic prin modul lor de a lucra: „Nu este Dumnezeu!“ De aceea este scris: „Nebunul zice in inima lui: Nu este Dumnezeu!“ (Psalm 14 : 1) Lui Iona i s'a poruncit să meargă și să propovăduiască Ninivitelor evangelia: și dacă Iona n'ar fi făcut aceasta, atunci Iehova Dumnezeu ar fi făcut ca evangelia să fie propovăduită in alt chip. Cu privire la propovăduirea evangeliei Isus a zis: „Vă spun că, dacă vor tăcea ei pietrele vor striga“. (Luca 19 : 40) Nimic nu se poate împotrivi atotputernicului Dumnezeu. (Matei 19 : 26) Chiar și peștele acela a trebuit să asculte pe Domnul și a și ascultat: „Domnul a vorbit peștelui, și peștele a vărsat pe Iona pe pământ“. (Iona 2 : 10) Aceasta dovedeste iarăși că „mântuirea vine dela Domnul“, conform voinței lui Dumnezeu. Așa dar este cu totul neechibuzit când un om atribue mântuirea unui alt om. Psalmistul zice: „Dumnezeule, Tu ești împăratul meu: poruncește izbăvirea lui Iacob [Iona, care reprezintă pe unșii lui Dumnezeu, a fost un urmaș al său]“. (Psalm 44 : 4) Iona a fost eliberat din pântecel peștelui de Iehova, și aceasta preumbreste eliberarea poporului lui Dumnezeu din slavie care a avut loc in primăvara anului 1919. Inmediat după aceea martorii săi s'au pus la lucru ca să organizeze și să continue serviciul său.

"Oamenii din Ninive trebuie c'au fost informați cu deamănuntul că Iona a fost vărsat de peștele urias.

De sigur locuitorii aceluia țarm al mării nu numai c'au avut cunoștință despre acest fapt, ci afară de aceasta, ei au vorbit unii cu alții mult despre aceasta, și aparițiunea minunată a lui Iona a trebuit să aibă un efect convingător pentru locuitorii din Ninive. Dacă numai Iona ar fi povestit întâmplarea, atunci, firește, c'ar fi existat multă indoială despre aceasta in cugetele oamenilor, și mulți ar fi desăimat raportul său ca „pești stricați“. Faptele respective din darea de seamă biblică și evenimentele din timpul modern care implinesc tabloul profetic sunt in armonie una cu alta. Inplinirea a adus mai întâiu in vierca lui Isus din mormânt despre care a vorbit încă inainte de răstignirea sa, și prin in vierca sa a fost dată dovada biruitoare pentru adevărul declarației ste profetice. „Și iată că [atunci când mai marele Iona a ieșit din pământ] s'a făcut un mare cutremur de pământ; căci un inger al Domnului s'a pogorit din cer, a venit și a prăvălit piatra dela ușa mormântului, și a șezut pe ea. Infățișarea lui era ca fulgerul, și îmbrăcămintea lui albă ca zăpada. Străjerii [care au fost martori oculari] au tremurat de frica lui, și au rămas ca niște morți“. — Matei 28 : 2—4.

"Profeția se aplică cu drept la martorii lui Iehova, urmașii lui Christos Isus: „Dar după trei zile și jumătate, duhul de viață dela Dumnezeu a intrat in ei, și s'au ridicat in picioare, și o mare frică a apucat pe ceice i-au văzut. Și au auzit din cer un glas tare, care le zice: Suiți-vă aici! Și s'au suit într'un nor spre cer; iar vrăjmașii lor i-au văzut“. (Apocalips 11 : 11, 12) Venirea lui Iona din pântecel peștelui a fost așa dar „un semn pentru Niniviteni“. Aceasta dovedeste clar cuvintele lui Isus. (Luca 11 : 30) Acea liberare minunată a lui Iona a dat o importanță mai mare mesajului pe care l-a transmis Iona Ninivitenilor. In armonie cu aceasta oamenii din Ninive au adorat pe Dagon, pe un zeu-peste, ceace se dovedeste printr'o tablă care a fost desgropată in anii din urmă la Ninive. Iona a apărut in Ninive ca un om care a venit din pântecel unui pește, și aceasta a făcut pe Niniviteni să fie atenți.

"Iona s'a coborât teafăr pe țarmul Mării Mediterane și a primit imediat din nou ordin dela Domnul: „Cuvântul Domnului a vorbit a doua oară lui Iona, astfel: Scală-te, du-te la Ninive, cetatea cea mare, și vestește acolo strigătul [după alte traduceri: mesajul] pe care ți-o voi da“. (Iona 3 : 1, 2) Exact corespunzător acestei porunci, Iona a primit însărcinarea pe insula Patmos (unde a reprezentat pe rămășița lui Dumnezeu): „Apoi mi-au zis: Trebuie să procești din nou cu privire la multe noroade, neamuri, limbi și împărați“. (Apocalips 10 : 11) In ceace privește pe rămășiță această parte a profeției a început să se implinească in toamna anului 1919 când Domnul a făcut să se (ină cuvântarea publică despre tema „Speranța omnirii strănturate“ in luna Septembrie a aceluiaș an la congresul din Cedar Point. In acel timp a fost anunțată pentru prima oară aparițiunea revistei „The Golden Age“ (acuma „Consolation“, adică „Mângăiere“) și in acelaș an au fost răspândite multe scrieri cu privire la tema „Milioane de oameni ce trăiesc acuma nu vor muri niciodată“. Inșă persoanele de pe pământ n'au avut in minte o clasă hotărâtă la care să se refere mesajul respectiv. Să se observe că lucrul a fost început și continuat fără referire la vreo clasă deosebită de oameni; și motivul trebuie căutat in aceea că sub mulțimea mare de oameni in acel timp s'a înțeles o clasă spirituală subordonată. Dar sub conducerea Domnului lucrul vestirii mărturiei a mers mai departe. La al doilea congres internațional in Cedar Point (inut in anul 1922 a fost adoptată și publicată o rezoluțiune și foarte mult răspândită din acel timp incoace, care a fost îndreptată atât împotriva vărăilor politice cât și religioase ale organizațiunii lui Satan. Aceasta s'a întâmplat ca o implinire a strigării împotriva lui Ninive“.

"Porunca lui Iehova dată lui Iona a fost să meargă la Ninive și să propovăduiască acestui oraș așa cum îi poruncise Dumnezeu mai inainte. „Impărăția“ a fost

totdeauna combătută de Satan și de clasa stăpânilor săi pământești, și de aceea când martorii Domnului merg ca să propovăduiască împărăția lui Dumnezeu și a lui Christos, atunci chestia de discuție legată cu aceasta este în mod necesar politică deoarece vestește împărăția care va nimici întreagă puterea lui Satan. Ninive a fost în cecece privește întinderea un oraș mare și a oferit loc pentru mase mari de oameni. Căderea lui ar fi însemnat deci o pierdere enormă de viață. Indemnându-l pe Iona să fie milostiv, așa cum i-a arătat Dumnezeu îndurare lui și l-a făcut atent la mărimea orașului? Iona a trebuit să meargă acolo și să transmită nu mesajul său propriu, ci mesajul lui Iehova. Dumnezeu n'a lepădat pe Iona. Ca răspuns la rugăciunea lui Iona Iehova a voit să-i dăruiască acum în îndurarea sa privilegiul să ieie parte din nou la serviciul său. Co va face acum Iona. Arăta-va îndurare altora dacă i se va da posibilitate la aceasta? Arăta-va zelul care este propriu acelor care ascultă cu bucurie pe Domnul? Privi-va el toate lucrurile ca lucrând spre binele lui, sau se va plânge? Toate întrebările acestea primesc răspuns prin cecece a urmat acum.

Iona primește ordin să servească

⁴⁷ Din procedarea profetică a lui Iona în acest punct reiese că ea se împlinește la aceia care au declarat în anii din urmă că sunt consacrați cu totul lui Iehova. Atâta timp cât împrejurările sunt favorabile sunt mulți care ascultă, dar când situația pentru creaturi omenești devine aproape insuportabilă, mulți cad. „Și Iona s'a sculat și s'a dus la Ninive, după Cuvântul Domnului. Și Ninive era o cetate foarte mare, cât o călătorie de trei zile”. (Iona 3:3) În anul 1922 când a fost turnat spiritul sfânt și a fost vărsată asupra „creștinătății” prima din „cele șapte plăgi simbolice din urmă”, consacrații de asemenea s'au sculat și s'au dus la lucru ca să vestească „evanghelia aceasta a împărăției”, cum li s'a poruncit. Acum putem vedea clar că mesajul vestit corespunde exact mesajului pe care l-a proclamat Iona în Ninive. „Revista” a fost întrebuințată adeseori de Domnul la luminarea poporului lui Dumnezeu. În edițiunea sa din 1 Ianuarie 1921 s'a arătat că Societatea Națiunilor este identică cu „icoana fiarei” și „uriciunea pustirii”. (Apocalips 13:14, 15; Matei 24:15) Prin urmare propovăduirea martorilor Domnului a fost îndreptată împotriva politicii ilustrate de Asirieni și împotriva politicianilor, care sunt așa dar Asirienii moderni. În anul 1922 rezoluția intitulată „Provocare” a dat pe față în mod public Societatea Națiunilor și a explicat doada biblică care prezice nereușita ei. Intocmai dupăcum Ninive a fost un oraș foarte întins, tot așa cuprinde și „creștinătatea” un teritoriu întins și trebuie timp și mult lucru pentru a transmite mesajul populațiunii sale uriașe.

⁴⁸ Iona n'a intrat în Ninive pe furie și neobservat deoarece vestea despre întâmplarea sa extraordinară cu monstrul de mare a mers înainte lui și a format prin urmare un „semn” sau dovadă pentru Ninivitenii despre care au trebuit să ieie cunoștință și au și luat cunoștință. În mod asemănător mai cu seamă reprezentanții religiei au fost foarte mirați când martorii lui Iehova după liberarea lor din temniță și lanțuri au pășit în public și au propovăduit cu curaj, deoarece „creștinătatea” (adică aliații ei religioși și politici și comerciali) a presupus că pământul a fost curățit de această „pestă” a martorilor lui Iehova. Laom și-au căscat politicianii ochii când au citit anunțul în marile ziare cotidiene despre proclamarea mesajului lui Dumnezeu și anunțarea că acest mesaj va fi expus în public de aceia care au venit din închisoare. Preoțimea nu numai că a fost nimită — „ea și-a mușcat limba!” „Iona a început să pătrundă în oraș, cale de o zi, strigând și zicând: Încă patruzeci de zile, și Ninive va fi nimicită!” (Iona 3:4) Când Iona a ajuns partea des populată a orașului a început să propovăduiască „Să se observe că el n'a cerut permisiune nici de la comisari de poli-

ție, nici de la polițiști și nici de la împărat ca să i se permită să vestească acolo rășbunarea lui Dumnezeu împotriva orașului, și nici n'a prezentat cuvântarea sa preoțimii spre cenzură” „Pentru că sentimentele lor religioase să nu fie vătămate. El a fost acolo ca să asculte porunca lui Dumnezeu și îl ilustrăză în aceasta pe acele suflete zoloase care ascultă pe Iehova fără să ieie seama la aceea ce cugetă sau zic oamenii. El a zis oamenilor din Ninive că cetatea va fi nimicită după un anumit timp. Acel mesaj a fost un avertisment și a putut fi primit foarte bine și ca o amenințare și el, firește, a însemnat o lucrare pentru Niniviteni. Se vor căi sau vor astupa gura lui Iona și vor împiedeca ca să le vatăme sentimentele religioase? Și pentru Iona a fost o încercare. Se va lăsa să fie speriat și va părăsi vestirea sau o va continua? Nu este nicidecum de lipsă a presupune că cele patruzeci de zile menționate aci la împlinirea profetiei înseamnă o perioadă de o durată asemănătoare: ci să se conchidă că aici este vorba de un timp indicat hotărît. Așa arată și în antitip mesajul Domnului un timp hotărît când va fi nimicită „creștinătatea” și acest timp este în Armaghedon. Avertismentul dat „creștinătății” a fost cuprins mai cu seamă în mesajul celor „șapte plăgi din urmă”; dar ele numai la câțiva ani după transmiterea acelor mesaje au fost recunoscute ca plăgile antitipice. Puterea adevărată a mesajului transmis a fost și este în faptul că după terminarea lucrului de mărturie care se face în numele lui Iehova urmează nimicirea „creștinătății” și a întregii organizații a lui Satan.

⁴⁹ Propovăduirea lui Iona a făcut impresiune multor Niniviteni: „Oamenii din Ninive au crezut în Dumnezeu, au vestit un post, și s'au îmbrăcat cu saci, de la cei mai mari până la cei mai mici”. (Iona 3:5) Acest fapt a însemnat o condamnare aspră a lui Israel, care popor a părăsit porunca lui Dumnezeu și a trecut la serviciul diavolului. Judecata a venit atunci peste Israel și așa va veni și acum cu siguranță judecata peste „creștinătatea”: „Bărbații din Ninive se vor scula, în ziua judecării, alături de neamul acesta, și-l vor osândi, pentru că ei s'au pocăit la propovăduirea lui Iona: și iată că aici este Unul mai mare decât Iona”. — Luca 11:32.

⁵⁰ Acum a venit Christos Isus, puternicul Rege, mai marele decât Iona, și este în templu și ceata templului a fost trimisă să vestească mesajul împărăției „Creștinătatea” susține a fi Izraeliții spirituali, dar se ocupă acum cu practicarea religiei Diavolului, ca și prototipul ei. În acest punct Ninivitenii care s'au pocăit reprezintă mai cu seamă pe „alte oi” ale Domnului, care formează mulțimea mare de oameni, care vin din multe națiuni și servesc pe Dumnezeu. Credința lor și venirea lor înseamnă pentru „creștinătatea” o judecată de osândă nimicitoare. Intocmai după cum credința unor Niniviteni a declarat vinovați pe Izraeliți. Aceasta este un mare „semn” sau o puternică dovadă pentru „creștinătatea” — numai dacă ar voi să o ieie în seamă! Locuitorii din Ninive, de la cei mai mari până la cei mai mici, au vestit un post. Aceasta este o nouă dovadă pe lângă aceea că Dumnezeu n'a recunoscut deosebiri de rang sau de clasă între ei, și nici nu face aceasta la vreun popor. Pentru a apărținea la mulțimea mare de oameni toți trebuie să-și schimbe părerea și să fugă din organizația lui Satan — prinț sau cerștor, rege sau sclav. Martorii lui Iehova au aflat că nu este mai de dorit de a transmite mesajul stăpânilor, puternici decât de a-l vesti poporului de rând. Ce efect asupra oamenilor se poate aștepta prin mesaj deși este transmis astăzi? Să aleagă rămășița pe cei bogati și cu multă influență și să încerce să-i intereseze sau să vestească mesajul poporului de rând sau la toți fără deosebire? Cine sunt cei ce aud și cred?

Întrebări pentru studiu

Alin. 1. Ce le-a fost dat să vadă servilor credincioși ai lui Iehova cu privire la motivul și scopul lui

- Dumnezeu să facă profeții din vechime și să pună să fie scrise în Cuvântul său și acum să descopere înțelesul lor?
- Alin. 2. Care este situația în acest punct a tabloului profetic care se examinează aci? Ce s'a făcut acum și pentru ce?
- Alin. 3. Relatează faptele care arată cum a făcut cunoscut Domnul cauza „timpului de necaz”, cum vine și care va fi sfârșitul lui.
- Alin. 4. Aplică acea parte a tabloului când corăbierii au tras la sort și sortul a căzut pe Iona.
- Alin. 5. 6. Explică în legătură cu împlinirea pentru ce n'au cunoscut corăbierii cauza nenorocirii care i-a lovit. Asemănă întrebările pe care i le-au pus lui Iona cu cele pe care le adresează oamenii de bunăvoință rămășiței.
- Alin. 7. Ce însemnare profetică se poate vedea în aceea că corăbierii au cerut dela Iona lămurire adevărată privitor la salvarea lor?
- Alin. 8. 9. Cum li s'a dat oamenilor de bunăvoință informațiunea dorită în împlinirea versetului 9? Explica răspunul lui Iona atât în ceea ce privește timpul acela cât și împlinirea.
- Alin. 10. Pentru ce li s'a dat membrilor clasei rămășiței o parte la profeție, pentru ce li s'au arătat după aceea faptul că ei au avut acest privilegiu?
- Alin. 11—13. Raportează faptele prin care s'a împlinit situația profetică raportată în versetul 10.
- Alin. 14. Când și cum început să se îplinească versetul 11?
- Alin. 15—17. Arată învățătura importantă care reiese din atitudinea lui Iona în acest loc și din răspunul său raportat în versetul 12.
- Alin. 18. Pentru ce serviciu în legătură cu Armagedonul a hotărît Iehova pe martorii săi? În ce scop se face aceasta?
- Alin. 19. Ce reiese din versetul 13 cu privire la atitudinea corăbierilor de față? Cum se îplinește?
- Alin. 20—24. Explică și aplică versetul 14, și anume a) faptul să corăbierii s'au rugat acum lui Iehova în loc ca să strige „și fiecare la dumnezeul lui” cum au făcut înainte de aceea; b) că ei în dorința lor „de a nu peri din pricina vicții omniului aceștia”, totuși n'au voit nici aceea să fie împovărați cu sânge nevinovat; c) că ei au recunoscut că Iehova a trimis furtuna și că ei au fost dispuși să îplinească dorința lui Iona.
- Alin. 25. Cum găsește împlinire versetul 15?

- Alin. 26—28. Ce a fost arătat dinainte în partea tabloului care este scrisă în versetul 16?
- Alin. 29. Cum a 'trimis Iehova un peste mare să înghită pe Iona? Pentru ce și ce învățătură trage astăzi poporul credincios al lui Iehova din aceasta? Ce s'a preumbrit prin cele trei zile și trei nopți pe care le-a petrecut Iona în pântecul peștelui?
- Alin. 30—32. Când și cum s'a împlinit rugăciunea lui Iona scrisă în capitol 2 : 1, 2?
- Alin. 33—35. Decree situația prezisă în darea de seamă a lui Iona notată în capitolul 2 : 3, 4. Compară cu aceasta Matei 27 : 46, și 1 Împărați 8 : 46—51.
- Alin. 36. 37. Arată că Iona în continuarea rugăciunii sale, care este scrisă în Iona 2 : 5. 6, a preumbrit pe clasa servului credincios al lui Dumnezeu; mai departe că experiența sa menționată în rugăciunea sa și notată în versetul 8 a fost un alt tablou profetic despre clasa „servului credincios”.
- Alin. 38, 39. Cum marchează scripșurile respective împreună cu faptele pe acele persoane care sunt prezise în versetul 8?
- Alin. 40—42. Arată cu ajutorul septurilor respective și a aplicării lor că atitudinea și modul de a lucra și (rezultatul lor) al acestora care sunt prezisi în versetul 9 stă în contradicție bruscă cu ceea ce este arătat în mod profetic în versetul 8.
- Alin. 43, 44. Arată motivul pentru ce acceptat Ninivitenii în grabă darea de seamă despre liberarea lui Iona și cum a fost această liberare „un semn pentru Ninivitenii”. Arată împlinirea sau aplicarea acestei părți a tabloului.
- Alin. 45. Cum s'a împlinit Iona 3 : 1. 2?
- Alin. 46. Compară porunca dată lui Iona cu aceea care este dată astăzi martorilor lui Iehova, și arată importanța și urgența ascultării grabnice atât atunci cât și astăzi.
- Alin. 47. Descere procedarea lui Iona raportată în Iona 3 : 3 și arată faptele corespunzătoare prin care s'a împlinit această parte a profeției.
- Alin. 48. Arată împlinirea profeției raportate în versetul 4.
- Alin. 49, 50. Compară atitudinea Ninivitenilor față de mesajul lui Dumnezeu prin profetul său cea a Izraeliților și cu cea a „creștinătății” care îndreptătes-tedeclaratia lui Isus din Luca 11 : 32, și aplică aceasta la o clasă asemănătoare din ziua de astăzi. Ce poate fi văzut așa dar ca scopul mesajului care este vestit acum de cei preumbriți de Iona?

(Revista engleză „Watch Tower” din 1 Februarie 1938)

Iona

Partea III-a

„Ți s'a arătat, omule, ce este bine, și ce ulla cere Domnul dela tine, decât să faci dreptate, să iubești mila, și să umblî smerit cu Dumnezcul tău?” — Mica 6 : 8.

I EHOVA vesteste regulile sale fixe pe care trebuie să le urmeze creaturile sale dacă voiesc să-i placă. Textul de mai sus este o regulă formală care privește pe toți cei ce încep să facă voința lui Dumnezeu. Servul lui Iehova trebuie să facă așa dar dreptate, trebuie să iubească mila sau îndurarea, să arate îndurare față de alii și să umble ascultător cu Dumnezeu, adică să umble corespunzător regulilor pe care le-a făcut Dumnezeu, cunoscut. Un număr din aceia care au început să urmeze pe Christos Isus nu învăță niciodată să urmeze regula fixă citată mai sus și sufăr repede naufragiu. Cei ce primesc la sfârșit aprobarea Domnului se străduiesc să învețe să cunoască însemnarea regulii anunțate mai sus și după aceea să urmeze credincios această regulă. Se va vedea că tabloul profetic în care Iona a jucat

rolul important face cunoscut aceste două clase și accentuează importanța de a da astăzi poruncilor lui Iehova considerațiune atentă. Dreptatea cere purtare sau procedare nepărtinitoare. Îndurarea cere dela serv să se bucură când un rățacit se căiește și se străduiește să facă voia lui Dumnezeu. Pentru a umbla smerit este de lipsă a căuta sârguitor a înțelege cum se poartă Dumnezeu cu creaturile sale, și după aceea a te strădui cu zel să lucrezi totdeauna așa și a te lăsa condus în toate lucrurile de voința lui Iehova Dumnezeu.
 Pentru a nu se purta părtinitor cu Asirienii mesajul lui Dumnezeu a fost dus și împăratului. Totuș numele lui nu este făcut cunoscut și aceasta arată că împăratul nu este important. Inșă rolul pe care l-a jucat este important. Cine dobândește înțelepciune de sus

invață să se poarte plin de îndurare și nepărtinitor, și acest adevăr este întipărit de Iehova în mintea servilor săi credincioși. (Jacob 3 : 17) „Lucrul a ajuns la urechea împăratului din Ninive; el s'a sculat de pe scaunul lui de domnie, și-a scos mantia de pe el, s'a acoperit cu un sac, și a șezut în cenușă”. (Iona 3 : 6) Avertismentul lui Dumnezeu cu privire la nenorocirea care amenință pe „creștinătate” a fost prezentat nepărtinitor aceluia care ocupă primele locuri în consiliile lumii, adică elementelor religioase, politice și comerciale. Avertismentul a fost transmis mai cu seamă în anii din 1922 până în 1932 și le este transmis din timp din nou. Împăratul din Ninive s'a pocăit și aceasta trebuie c'a supărat pe Diavolul și în același timp a surprins pe Iona care din pricina experienței sale cu Israelii nu s'a putut aștepta la aceea că cei puternici între păgâni se vor pocăi. Puterile stăpânitoare ale „creștinătății” însă nu se pocăiesc în ziua de astăzi și nu-și întrebunțează influența să întoarcă pe oameni la Dumnezeu. Ceeace a făcut împăratul din Ninive arată că aceasta ar fi calea cea dreaptă pentru „creștinătate”. În timp ce puterile stăpânitoare aleg calea greșită există unele persoane între ele care văd calea adevărată și se străduiesc să meargă pe ea.

* Împăratul nu numai că s'a pocăit, ci a făcut o proclamațiune la întreg poporul: „Și a trimis să se dea de știre în Ninive, din porunca împăratului și mai marilor lui, următoarele: Oamenii și vitele, boii și oile, să nu guste nimic, să nu pască, și nici să nu bea apă deloc! Ci oamenii și vitele să se acopere cu saci, să strige cu putere către Dumnezeu, și să se întoarcă dela calea lor cea rea și dela faptele de asuprire, de cari le sânt pline mâinile! Cine știe dacă nu Se va întoarce Dumnezeu și Se va căi, și dacă nu-și va opri mânia Lui aprinsă, ca să nu perim!” — Iona 3 : 7—9.

* Dacă stăpânitorii „creștinătății” ar fi ales o cale asemănătoare îndatăce au auzit avertismentul și dacă s'ar fi căit și dacă ar fi transmis în armonie cu aceasta o proclamațiune la popor, atunci ar fi acum cu totul alte stări pe pământ. N'ar mai fi atâta mizerie și strâmtorare. Dar Diavolul se îngrijește de aceea ca stăpânitorii tuturor națiunilor să fie strânși la bătaia zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic și de aceea merg pe o cale greșită. Ceeace a făcut împăratul din Ninive a fost o osândire mare a Izraeliților necredincioși: căci aceștia au susținut a servi pe Dumnezeu dar nu s'au pocăit când au auzit avertismentul. Această stare există între Izraeliții antipici, adică între așa numiții „conducători ai religiei creștine”. Din anul 1918 judecata este în curs și toate națiunile sunt strânse înaintea marelui Judecător Christos Isus. (Matei 25 : 32) Oamenii de bunăvoință sunt aceia care aud, se pocăiesc și se adresează Domnului. Căința Ninivitenilor antipici, adică a aceluia care vor forma mulțimea mare de oameni însemnează o condamnare mare a reprezentanților religiei din „creștinătate”. După cum declară Domnul în Matei 12 : 42 împărăteasa din Saba reprezentă în mod potrivit pe aceeaș clasă: „Împărăteasa dela Miazăzi se va scula alături de neamul acesta, în ziua judecării, și-l va osândi, pentrucă ea a venit dela marginile pământului, ca să audă înțelepciunea lui Solomon; și iată că aici este Unul mai mare decât Solomon”.

* În timpul de astăzi când Christos Isus face judecată mulți oameni văd pe baza avertismentului care este publicat pe întreg pământul că Avraam, Isaac și Iacob sunt reprezentanții pământești ai împărăției și prin urmare se vor afla în organizațiunea împărăției lui Dumnezeu. În același timp văd și aceia că Iudeii religioși, urmașii naturali ai bărbaților credincioși din vechime și perechea lor, reprezentanții religiei de astăzi, vor fi lepădați după cum a zis Isus: „Dar vă spun că vor veni mulți dela răsărit și dela apus, și vor sta la masă cu Avraam, Isaac și Iacob în împărăția cerurilor. Iar fiii împărăției vor fi aruncați în întunerecul de afară, unde va fi plânsul și scrâșnirea dinților”. — Matei 8 : 11, 12.

* Aici este reprezentată din nou mulțimea mare de oameni prin aceia care vin din toate direcțiunile și caută pe Domnul. Iudeii religioși și de asemenea reprezentanții religiei de astăzi, catolici și protestanți, toți susțin că sunt favoriții lui Dumnezeu și clasa spirituală care susține a fi urmașii lui Avraam și ai celorlalți oameni credincioși din vechime; și totuși ei continuă să practice pe față religia Diavolului în ciuda lui Iehova. De aceea ei nu vor aparține niciodată împărăției.

* În acest timp al judecării aud „alte oi” ale Domnului (care formează mulțimea mare de oameni) adevărul și se întorc spre Iehova. Reprezentanții de profesiune ai religiei aud avertismentul din gura martorilor lui Iehova care lucrează sub conducerea lui Christos Isus, așa cum este vestit oamenilor de bunăvoință, și ei aud anunțarea Domnului că Avraam, Isaac și Iacob și toți profetii vor fi în împărăție iar reprezentanții religiei vor fi aruncați afară. Aceasta îi face extrem de furioși și de aceea scrâșnesc din dinți împotriva martorilor Domnului. În această zi de judecată marele Judecător Christos Isus zice acestor fătarnici: „Depărtați-vă dela Mine, voi toți lucrătorii fărădelegii. Va fi plânsul și scrâșnirea dinților, când [voi care susțineți a fi urmașii spirituali ai poporului de legământ al lui Dumnezeu] veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacob, și pe toți prorocii în împărăția lui Dumnezeu, iar pe voi scoși afară. Vor veni dela răsărit și dela apus, dela miazănoapte și dela miazăzi, și vor șede la masă în împărăția lui Dumnezeu”. — Luca 13 : 27—29.

* Judecata va fi terminată cu punctul culminant în Armaghedon și apoi nu vor mai exista reprezentanții ai religiei care să trebuiască să fie muștrați așa. Prin urmare versetele Sfintei Scripturi care au fost citate mai sus se referă la timpul prezent, timpul dinaintea Armaghedonului. Această biciuire îngrozitoare a profeții are loc acuma, și dupăce lucrul de mărturie poruncit de Domnul va fi sfârșit se va termina pentru totdeauna cu reprezentanții religiei.

* Fapta împăratului din Ninive nu a însemnat că între aceia care vor forma mulțimea mare de oameni vor fi ceva deosebiri de rang sau clasă sau careva funcționari mai înalți ai țării vor vesti altora ce au de făcut. Mesajul sau proclamațiunea vine dela „Împăratul veșnic” — reprezentat prin împărat — și înaintea tronului său trebuie să steie mulțimea mare de oameni și lui trebuie să-i atribue mântuirea. Acest mesaj al lui Iehova arată mulțimii mari de oameni ce trebuie să facă, adică că ea trebuie să se pocăiască și să caute pe Domnul. În acest tablou împăratul din Ninive a jucat un rol în care a reprezentat pe Iehova și probabil că din acest motiv s'a lăsat afară numele împăratului în darea de seamă profetică. Mesajul împăratului este explicat într-o altă profecție, mai cu seamă în Tefania 2 : 3: „Căutați pe Domnul, toți cei smeriți din țară, cari impliniți poruncile Lui! Căutați dreptatea, căutați smerenia! Poate că veți fi cruțați în ziua mănicii Domnului”.

* Cât de tomeinică a fost pocăința Ninivitenilor reese din aceea că postul a fost impus și vitelor. Acela n'a fost un timp de sărbătoare de bucurie, ci a fost un timp de post treaz, și dela toți s'a cerut să lucreze așa. Prin faptul că împăratul s'a acoperit cu un sac și s'a deparat dela violență a arătat simbolic că oamenii care devin membri ai mulțimii mari de oameni vin mai întâiu la un punct când sunt întristați și se vaietă pentrucă au luat parte la nelegiuirea organizațiunii lui Satan și la uriciunile care se săvârșesc în părțile politice și religioase ale ei și toate acestea au adus mare ocară pe numele lui Iehova și a Regelui său. Ei suspină și gem din pricina lucrurilor acestora uricioase și Dumnezeu aude strigătul lor. (Ezechiel 9 : 4) Prin faptul că Iehova a trimis pe Iona la Ninive n'au făcut o încercare să facă pe oamenii din Ninive prozeliți pentruca să devină Iudei sau să urmeze pe Iona pe calea sa. El a cerut dela toți Ninivitenii să arate credință în mesajul său pe care li l-a transmis Iona și să se depărteze dela faptele nelegiuite pentruca să fie cruțați de nimicirea pe

care s'a gândit să o aducă asupra oraşului. Aceasta a preumbrît că oamenii de bunăvoinţă din „creştinătate” nu sunt în stare să pună stavilă relelor şi faptelor de silnicie ale „creştinătăţii”, dar că toţi oamenii aceştia de bunăvoinţă se pot întoarce dela acestea şi pot refuza să se atingă de „necurată”, şi că ei se pot aseza cu totul de partea lui Iehova şi a Regelui său. Proclamaţiunea împăratului a zis: „Cine ştie dacă nu Se va întoarce Dumnezeu şi Se va căi... ca să nu pierim!” Aşa au început ei să exerciteze credinţă în Domnul.

“Iona i-a informat că Dumnezeu s'a mâniat şi căinţa lor i-ar putea salva. Iehova n'a cruţat Ninive de distrugerea de mai târziu, dar a cruţat dela nimicire pe neamul de oameni care a trăit atunci în Ninive şi care s'a căit. Tot aşa Iehova nu va cruţă „creştinătatea” în Armaghedon şi nici nu se va opri de a-şi manifesta în acel timp mânia: totuşi el nu va lăsa pe oamenii de bunăvoinţă care i se adresează acum şi formează o parte a mulţinii mari de oameni să aibă parte de acea nimicire, şi anume pentru că urmează avertismentul său „să caute dreptate şi smerenie” şi pentru că fug de religia Diavolului şi de „adăpostul minciunilor”. — Isaia 28: 15, 17.

“Insărcinarea lui Iona să propovăduiască Ninivitenilor n'a fost executată încă pe deplin când unii din Niniviteni s'au pocăit: „Dumnezeu a văzut ce făceau ei şi că se întorceau dela calea lor ce rea. Atunci Dumnezeu S'a căit de răul pe care se hotărîse să li-l facă, şi nu l-a făcut”. (Iona 3: 10) Cele patruzeci de zile de îndurare promise nu trecuseră încă. Aceasta arată că în decursul timpului când înainte de Armaghedon va fi propovăduit oamenilor mesajul împărăţiei Iehova descinde oamenilor de bunăvoinţă o cale să iasă afară, să se așeze de partea sa şi să formeze „mulţimea mare de oameni”. Ordinat după succesiunea întâmplărilor se va examina acum aici spre folosul celor ce iubesc pe Dumnezeu şi înaintarea „evangeliei acesteia a împărăţiei” şi facerea de cunoscut a mulţinii mari de oameni, care evenimente descopăr îndurarea şi bunătatea lui Iehova. Începând cu anul 1923 s'a distribuit în acel timp rezoluţiunea „un avertisment” în întreaga „creştinătate”, adică în oraşul Ninive cel antitipic şi după aceea s'a făcut cunoscut o clasă de „oi” şi atitudinea lor justă faţă de cei mai neînsemnaţi din fraţii lui Christos. (Vezi revista engleză „The Watchtower” din 1 Noembrie 1923, pagina 326.) În „Watchtower” din 15 Noembrie 1926 s'a publicat explicaţiunea că în organizaţiunea lui Satan se află o mulţime de prizonieri, însă atunci s'a înţeles că aceşti prizonieri vor forma o ceată spirituală subordonată şi din acest motiv atenţiunea poporului lui Dumnezeu nu s'a atras în mod just asupra clasei pămănteşti de oameni de bunăvoinţă care a fost ilustrată de Ninivitenii ce s'au căit. În anul 1927 mesajul „Libertate pentru popor” s'a transmis printr-o reţea de staţiuni de radio — prin reţeaua cea mai întinsă de staţiuni de radio de până atunci — mai departe prin răspândire în lumea întreagă în formă tipărită. Acel mesaj a atras atenţiunea oamenilor de bunăvoinţă asupra regulii de acţiune fixată în Sfânta Scriptură pe care să o urmeze: şi totuşi mulţimea mare de oameni n'a fost făcută cunoscut în mod just în acel timp. În anul 1931 s'a stabilit că oamenii de bunăvoinţă aparţin „creştinătăţii” şi sunt oamenii care „suspînă şi gem din pricina urciunilor care se săvârşese în mijlocul conducătorilor religiei”. (Vezi Ezechiel 9: 4 şi cartea „Justificare”, volumul 1, paginile 94—116.) Că Ninivitenii moderni s'au întors la Iehova s'a văzut mai bine când Dumnezeu a descoperit poporului său în anul 1932 că neîndeii au fost ilustraţi de Ionadab şi prin aceea cum a invitat Iehova pe Ionadab să se suie în carul său. În ziua de astăzi a judecării Ninivitenii moderni au început să se scoale şi să osândească pe reprezentanţii religiei „creştinătăţii” care susţin a fi urmaşi ai lui Christos Isus; şi modul de a lucra „altor oi” ale Domnului este o mare condamnare a „creştinătăţii”.

“Mai târziu Ninivitenii şi alţi Asirieni au atacat pe

poporul tipic al lui Dumnezeu. I-au luat prizonier şi l-au dus în captivitate şi prin aceasta au adus multă ocară pe numele lui Iehova. (Psalm 83: 8, 9) Cu ocazia acelei atac asupra lui Israel Ninive a reprezentat „creştinătatea” care ocărăste astăzi pe faţă numele lui Iehova Dumnezeu şi conspiră să nimicească pe poporul lui Iehova care este acum pe pământ. Iehova îşi descopere acuzarea împotriva acestei mulţimi nelegiuite, după cum au profetizat Naum şi Tefania. Profetia lui Iona se referă cu totul la un alt timp. Dumnezeu acertează prin profetul său dinaintea mâniei sale viitoare împotriva „creştinătăţii”, şi având în vedere acel timp oamenii de bunăvoinţă sunt sfătuiţi să fugă: „Până nu se împlinesc hotărîrea — ca pleava trece vremea — până nu vine peste voi mânia aprinsă a Domnului, până nu vine peste voi ziua mâniei Domnului! El Îşi va întinde mâna şi spre miazănoapte, va nimici Asiria, şi va prefăce Ninive într'o pustietate, într'un pământ fără apă ca pustia. În mijlocul ei se vor culca turme de vite de tot felul: pelicanul şi ariciul vor rămânea noaptea pe acoperişurile stâlpilor ei. La ferestre se vor auzi ţipetele lor, pustierea va fi în prag, căci căptuşala de cedru va fi scoasă. Iată dar cetatea aceea veselă, care stătea plină de încredere, şi zicea în inima ei: Eu şi niciuna afară de mine! Vai! Cum s'a prefăcut în pustiu şi în culcuş de fiare! Toţi cei ce trec pe lângă ea fluieră şi arată cu mâna!” — Tefania 2: 2, 13—15.

“Revenind la profetia lui Iona: Locuitorii din Ninive care s'au pocăit atunci la propovăduirea lui Iona ilustrează mulţimea mare de oameni şi din pricina lor a zăbovit sau a amănat Iehova nimicirea lui Ninive. Aceasta a dat celor plini de căinţă o ocazie să caute pe Domnul şi să-l servească. — Vezi cartea „Profetie”, pagina 267, în englezeste.

“Iehova a oprit sau a amănat din 1918 nimicirea „creştinătăţii”; şi el a făcut aceasta, după cum declară prin Christos Isus, din pricina „celor aleşi” ai săi. (Matei 24: 21, 22) Din acel timp până în 1931 Domnul a continuat să strângă pe rămăşiţă sau pe cei aleşi şi să-i invite pentru serviciul său şi în acest timp humit mai la urmă Iehova le-a descoperit că le-a dat un „nume nou”. „Aleşii” credincioşi sau membrii rămăşiţei au lucrat deja sub numele lor nou însă el nu le-a fost descoperit înainte de 1931. Acest nume nou a fost întocmai ca un „dinar” care a fost plătit ca plata pentru munca unei zile, şi plăţirea „dinarului” a ilustrat cum li s'a dat tuturor credincioşilor în serviciu aceeaşi sumă: numele nou. (Matei 20: 1—16) În decursul anilor intermediari Ninivitenii moderni, oamenii de bunăvoinţă din timpul modern, au auzit mesajul şi mulţi din ei s'au pocăit. În anul 1931 aceşti oameni plini de căinţă au fost descoperiţi şi au fost recunoscuţi ca oamenii care „suspînă şi gem” şi din îndrumarea Domnului au primit „semnul pe frunţi” care semn este făcut de „omul îmbrăcat într'o haină de in, şi cu o călămară la brâu”. Din pricina acestor oameni plini de căinţă care sunt marcaţi în felul acesta nimiceste Iehova „creştinătatea” într'un timp de mai târziu, şi aceasta se face pentru că oamenii de bunăvoinţă să primească lămurire, să afle ceva despre împărăţia lui Dumnezeu, să caute dreptate şi smerenia şi să poată fi cruţaţi când se va executa judecata împotriva „creştinătăţii” în Armaghedon. Aşa se arată că Domnul a descoperit poporului său aceste adevăruri treptat şi l-a pus să facă lucru pe care nu l-a înţeles la timpul său; şi se arată că Iehova s'a îngrijit din belşug pentru oamenii de bunăvoinţă şi a împus rămăşiţei datoria să transmită oamenilor de bunăvoinţă mesajul. Rămăşiţei i s'a dat ocazie să facă dreptate semenilor care caut adevărul, să iubească îndurarea şi să o arate faţă de ei şi să umble ascultători conform poruncii lui Dumnezeu.

Mânia lui Iona

“Profetia arată acum pe Iona în rolul unei clase de cărtitori: „Locul acesta n'a plăcut deloc lui Iona, şi s'a mâniat”. (Iona 1: 1) Dumnezeu a arătat îndurare

chiar și față de un popor păgân și aceasta este din nou o dovadă că Dumnezeu este iubire. El a arătat lui Iona cum a fost arătată îndurarea sa față de păgâni. Iona s'a mâniat, a devenit indispus și a cărtit împotriva Domnului. Pentru ce s'a mâniat Iona? Probabil că Iona a eugetat că în cazul că i se va permite lui Ninive să se pocăiască și să existe mai departe se poate aștepta că acea națiune va purta rășboiu împotriva lui Israel, și Iona a găndit că Dumnezeu ar putea preveni un astfel de atac prin aceea că va nimici în acel timp și acolo Ninive. Concluziunea raționabilă cu privire la cauza mâniei lui Iona — și această concluziune este sprijinită pe deplin de Sfânta Scriptură și de întâmplări — este următoarea: Iona a fost salvat într'un chip minunat din pântecul balenei. El a fost profetul împotriva lui Iehova Dumnezeu și a stat acum atât înaintea păgânilor cât și înaintea Izraeliților ca o personalitate distinsă. Și acum apăruse în orașul cel mare și a declarat în mod autorizat că Ninive trebuie nimicată în patruzeci de zile. Dacă Dumnezeu va refuza acum să sprijinească pe Iona prin aceea că va nimici orașul în decurs de patruzeci de zile, atunci aceasta va ruina renumele lui Iona ca profet, și Iona a eugetat că nimicirea poporului păgân nu este atât de importantă ca renumele său personal. Iona n'a putut suferi să fie umilit sau a jucat cel puțin rolul prin care sunt reprezentati aceia care arată această înclinațiune. De aceea Iona a început să cărtească împotriva lui Dumnezeu. Iona însă să nu fie criticat! El a jucat numai un rol în acest tablou profetic, și faptele în împlinirea profetiei arată că egoismul este motivul pentru atitudinea acelor pe care i-a ilustrat Iona în acest loc. Noi trebuie să ținem în minte că Iona a fost unul din profetii lui Iehova și fără îndoială aparține la șirul celor aprobați care sunt menționați în Evrei unsprezece. Dacă înțelegem că el a jucat un rol profetic atunci recunoaștem că omul însuși nu este important. Dar rolul jucat de el este important deoarece prezice o clasă care va veni mai târziu în existență. Ce s'a petrecut atunci în eugetul lui Iona nu este important. Noi trebuie să privim chestia dintr'un punct de vedere profetic și să găsim aplicațiunea în timpul modern.

"Iona a căutat după aceea să-și justifice mânia aprinsă și aceasta arată că el a ilustrat o clasă care în zilele prezente din urmă lucrează în mod asemănător: „S'a rugat Domnului, și a zis: Ah! Doamne. Te rog, nu este aceasta tocmai ce ziceam eu când eram încă în țara mea? Tocmai lucrul acesta voiam să-l înlătur fugind la Tars. Căci știam că ești un Dumnezeu milos și plin de îndurare, îndulung răbdător, și bogat în bunăvătă, și că Te căiești de rău!" — Iona 4:2.

"Iar și sunt ilustrați aici cei egoiști între consacrați. Observați întâmplările care împlinesc tabloul profetic. În anul 1931 Iehova a descoperit poporului său că el i-a dat un nume nou, aceasta este numele „martorii lui Iehova". Aceasta a fost plățirea „dinarului" despre care a vorbit Domnul Isus în parabolă. Apoi a fost descoperit că oamenii care sunt însemnați pe frunte de omul 'cu călimara la brâu' sunt oamenii de bunăvoință care sunt ilustrați de Ninivitenii pocăiți. Când aceste adevăruri mari au fost făcute cunoscute, mai eu seamă cu privire la numele nou și la împărțirea „dinarului", aceasta a dispăcut la un număr de proeminenți dintre consacrați și ei au cărtit. Numele nou a însemnat că a fost de făcut lucru pe mai departe și că „creștinătatea" va fi erutată de un timp de nimicire pentru că să se poată face acest lucru nou. Egoiștii au așteptat zilnic să meargă în cer și acolo să ocupe vreo pozițiune înaltă. Acum însă după ce s'a descoperit și arătat că a trebuit să se mai facă un lucru înainte de Armagedon, și că această lucrare trebuie făcută cu toată împotrivirea din partea Asirienilor antitipici, adică a elementului politic și religios, un astfel de lucru a trebuit să li se pară foarte aspru celor mândri. Iutru cât au dorit cu înfocare să meargă de aici și să ajungă în cer atâta timp cât s'au bucurat încă de o oarecare vază între oameni ca pro-

fecți sau propovăduitori, aceste adevăruri publicate în anul 1931 au întărit și mâniat pe cei egoiști. Vina trebuie pusă deci nu pe Iona, ci pe aceia care împlinesc profetia. În anul 1932 Domnul a descoperit că „bătrânii aleși" sunt aceia care eugetă mai mult despre sine decât se cuvine, mai departe că ei sunt disprețuiți în ochii Domnului deoarece ei sunt „bătrâni" prin alegere dar nu pe baza serviciului credincios pentru Dumnezeu. — Vezi „The Watchtower" din 15 August și 1 Septembrie 1932.

"Mulți din cei re-au fost umpluți de spiritul „bătrânilor aleși" au fost foarte mânioși din pricina publicării acestui adevăr. Ei au fost de asemenea foarte nemulțumiți și mânioși din pricina vestirii că Iehova a invitat pe Ionadab să se suie în carul său, cerace arată că unșii trebuie să facă un anumit lucru în interesul Ionadabilor. Aceasta a însemnat mai mult lucru și vază mai mică, și din cauza egoismului lor și a dorinței lor mari să-și păstreze buna reputațiune între oameni s'au mâniat. Eugetul că reputațiunea lor ca persoane importante în adevăr ar putea fi știrbită i-a încurcat foarte mult și i-a făcut să se mânie. Ei au propovăduit că Dumnezeu va nimici „creștinătatea" la un moment timpuriu. Mulți au pus în evidență anul 1925 ca momentul, și când data aceea n'a îndeplinit așteptările lor s'a amânat pe 1932. Anul 1932 a venit însă „creștinătatea" n'a fost nimicată și acum s'a descoperit că „creștinătatea" va fi erutată mai departe un timp din pricina clasei Ionadabilor, și aceasta a mâniat extrem de mult pe ceata mândrilor „bătrâni aleși". Ei au propovăduit pentru lume în general „restatornicire" însă ei au așteptat că această lucrare se va face numai după ce ei cei înțelepți și importanți vor fi scăpați de ostenețele lor și vor ajunge într'un loc de pace fericită în cer. Ei n'au dorit să fie întrebuințați pe pământ și ei n'au văzut lucrul ca cineva afară de cei născuți de spirit să dobindească o privire, înainte ca clasa cerească să ajungă locuința ei de mărire. Ei au zis cam următoarele: „Pentru lume se vor face îngrijire în decursul domniei milenare. Pentru ce să ne batem capul cu ea acum? N'am învățat noi că tot lucrul de felul acesta se va face după ce vom ajunge noi în cer?" Adevărurile descoperite care arată că îndurarea lui Dumnezeu se întinde și asupra oamenilor de bunăvoință, și că el dă clasei servului o ocazie să facă ceva pentru acești oameni de bine a mâniat tare pe egoiști. Faptele care se întâmplă în fața ochilor noștri arată clar că Iona când s'a mâniat a preumbricit pe aceștia. Când cineva este „adânc rănit" și desamăgit pentru că nu i se împlinesc dorințele egoiste, atunci el eugetă că nu-i pasă dacă moare. Iona a ilustrat în acest punct pe această clasă, căci el s'a eugetat că ar fi mai bine pentru el să moară decât să fie umilit: „Acum, Doamne, Te rog, ia-mi viața, căci vreau mai bine să mor decât să trăiesc!" — Iona 4:3.

"Mai eu seamă din 1931 au existat între urmașii declarați ai lui Christos unii și există astăzi care „dorese cu înfocare să meargă acasă", după cum se exprimă ei. Aceasta însemnează că ei voiesc să moară și să meagă în cer ca să scape de toată neliniștea și lupta pe care o aduce cu sine serviciul credincios. Totuși se poate întreba: „Merge-vor vreodată acasă?" Isus a zis: „Dar cine va răbda până al sfârșit, va fi mântuit". (Matei 24:13) Această răbdare trebuie să dureze până când evanghelia aceasta a împărăției va fi propovăduită spre mărturie și lucrul acesta va fi terminat; și în decursul acestui timp va fi mult de răbdat. Cei egoiști nu se vor strădui să tină până la sfârșit. Dacă un consacrat a fost însărcinat cu o datorie specială pentru apărarea intereselor împărăției și el se obosește și suferind sub experiențele chinuătoare strigă: „O lasă să plec de aici! Este mai bine ca să mor decât să fac ceva lucru pe mai departe", atunci aceasta este un semn de lașitate. Lașitate este tocmai contrariul curajului, și curajul se naște din credința și încredere deplină că Domnul ajută; pe unul ca acesta Domnul îl va ținea în picioare în timpul cel mai rău. Cine se plânge de o datorie primită nu se încrede cu

totul în Domnul. O persoană euragioasă se încrede cu totul în Domnul și luptă mai departe până la sfârșit. Egoismul îl împinge pe cineva a când se plânge și cârtește. Cine se uită pe sine se bucură totdeauna în Domnul indiferent de aceea, cât de grele sunt încercările sale. Văzând că Dumnezeu a fixat o zi pentru Armagedon în care timp va da ocazie morții să fie cruțată, recunoscând că Dumnezeu dă ocazie rămasiței să propovăduiască acum oamenilor de bunăvoință mesajul adevărului sau să li-l aducă pentru că aparțină la clasa care va fi salvată, cei credincioși o apreciază ca un privilegiu fericit, mare de a servi pe Dumnezeu și aceasta îi umple de bucurie. Nu tot așa stă lucrul cu cel egoist. Acesta dorește să facă voința sa proprie și nu voința lui Dumnezeu.

21 Cum privește Iehova pe cei ce se plâng sau cârtesc arată cuvintele sale adresate lui Iona: „Domnul a răspuns: Bine faci Tu de te mâinii?” (Iona 4:4) Cuvintele lui Iehova însemnează următoarele: Prezentul este un timp pentru nemulțumire și arătare de egoism rău dispuns. „Crezi tu că te mâinii cu drept?” (Alilioli) Aceste cuvinte se aseamănă cu acelea pe care le-a adresat Isus acelor cărora li s'a plătit dinarul și care au cârțit atunci pentru că n'au primit mai mult decât ceea care au venit mai târziu în via. Lor le-a zis Isus: „Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu, sânt bun?” (Matei 20:15) Domnul conduce lucrarea sa așa cum îi place și toți care-l iubesc se bucură în cunoștința acestui fapt și pentru că este o plăcere să lucreze conform voinței sale. „Căci El a zis lui Moise: Voi avea milă de oricine-Mi va plăcea să am milă; și Mă voi îndura de oricine-Mi va plăcea să Mă îndur”. (Romani 9:15) Nici o creatură n'are dreptul să critice pe Iehova pentru că și arată îndurarea față de cineva cărui voiește să-i facă bine. Este aceasta într adevăr o cauză pentru rea dispoziție dacă Dumnezeu n'a sprijinit profetia oamenilor când au încercat să fixeze data când va nimici cetatea Ninive din timpul modern, ei în mod îndelungat a amânat timpul pentru că să deie altora ocazie să audă adevărul și să se așeze de partea Domnului? Aceasta este înțelesul adevărat al cuvintelor lui Dumnezeu adresate lui Iona: Pot fi îndreptățite cumva cârțirea ta nemulțumită și starea ta de mânie? Desigur nu. Pentru servul adevărat este o plăcere să facă voința Stăpânului său.

22 Când Iehova a rostit astfel de cuvinte de mustrare Iona a devenit și mai mânios: „Și Iona a ieșit din cetate, și s'a așezat la răsărit de cetate. Acolo și-a făcut un umbrar, și a stătut sub el, până va vedea ce are să se întâmple cu cetatea”. (Iona 4:5) El s'a eugetat că dacă Ninive va fi distrusă cum a profetizat el, atunci el n'are poftă să fie găsit mort în acea cetate deoarece aceasta ar putea mânji lăunul său nume; poate că unii vor fi lăsați cu viață. În tot cazul el a fost mânios și a ieșit din cetate, și-a ridicat acolo un cort și a stătut un timp acolo și s'a îndărjit și a făcut pe supăratul. Iona a ilustrat aici pe acea clasă de consacrați presupuși care se îndăjese și se supără și cârtesc pentru că au propovăduit sau profetizat că anumite lucruri vor avea loc și profetiile lor nu s'au împlinit; și astfel au șezut ca să aștepte și să vadă ce se va întâmpla acum. Iona n'a intrat într'un cort făcut din ramuri verzi care a simbolizat bucurie cum s'a făcut aceasta la sărbătoarea corturilor, ci el și-a făcut un cort pentru odihna și comoditatea sa proprie. Tot așa se ascunde clasa ilustrată acolo de Iona așa zicând într'un cort și așteaptă să fie luată acasă. Ea se dedă de fapt unei greve de șezut, și aceasta este o lună dovadă pentru aceea că dușmanii lui Dumnezeu, și anume Diavolul și ingerii răi mădeamnă la greve de ședere. Celelalte murmură într adevăr în contra lui Dumnezeu cedează influenței Diavolului. Iutoemai ca Iona în tablou cel rău dispusi doresc să scape de arșița soarelui care se sinate totdeauna la lucru adevărat. Tabloul arată cum a sperat Iona să poată ședea acolo și să vadă cum va fi nimicit orașul Ninive fără iertare. El nu s'a îngrijit deloc de binele celor ce s'au căit.

Tot așa clasa reprezentată acolo în mod simbolic nu se îngrijește de binele „altor ori” sau al Ionadabilor care s'au porăit și s'au refugiat la Domnul; ei acești încă-păinați permit mai bine să le slăbească mâinile, sed și o iau tihuit până în timpul când va lovi Dumnezeu „creștinătatea”. Ei eugetă că ei sunt atât de importanți încât Dumnezeu desigur nu va uita să-i iele în cer și să le deie acolo cele mai bune posturi. Este cu totul fără importanță dacă Iona a fost de fapt un om egoist sau nu; căci el a făcut acolo un tablou profetic care să descopere mai târziu o clasă de persoane care vor arăta aceeaș atitudine cum a ilustrat-o el în tablou.

23 Iarși a arătat Iehova lui Iona mila și îndurarea sa prin faptul că s'a îngrijit de ocrotirea sa: „Domnul Dumnezeu a făcut să crească un curcubete [după alte traduceri: un pom fermecat, un ricin], care s'a ridicat peste Iona, ca să facă umbră capului lui și să-l facă să-i treacă mânia. Iona s'a bucurat foarte mult de curcubetele acesta”. (Iona 4:6) Fără îndoială Domnul a făcut această parte a tabloului ca să învețe pe consacrații zilelor noastre mai departe că ei trebuie să facă dreptate, ceeace însemnează să facă cu bucurie voința lui Dumnezeu; mai departe că ei trebuie să iubească îndurarea, să arate îndurare față de alții și trebuie să mable ascultători cu el, după cum ordonă Iehova. Acum a făcut Iehova o minune prin faptul c'a făcut să crească repede un pom minunat: tulpină, ramuri, frunziș și toate într'o singură noapte până la dezvoltare completă și anume destul de mare ca să umbrească cortul lui Iona, să ocrotească pe Iona de soare, și să-i facă șederea acolo mai plăcută. Aceasta a produs bucurie lui Iona un timp oarecare; căci aici a primit ceva pentru persoana sa proprie. Iona n'a sădit acel pom minunat, ci bunățatea lui Dumnezeu i'a permis să aibă și să se bucare de umbra și ocrotirea lui, și Domnul a făcut aceasta (după cum zice o altă traducere): „ca să-l elibereze de răul său”. (Biblia Parallel). Tabloul a trebuit întins mai departe prin faptul că Iona a putut face experiențe pe mai departe pentru că să vadă egoismul său și pentru că îndurarea arătată față de el de către Domnul să-i ajute să uite starea sa nenorocită. Aceasta preumbreste că Iehova este îndelung răbdător cu cei răi dispusi care vin în organizaținea sa, că el le arată tot mereu mila și bunățatea sa; și dacă ei nu știu să pretuiască aceasta, le dă timp ca ori să se spânzure ei însuși sau să învețe și să-l asculte cu bucurie. Înainte de aceasta cu câteva luni un om care a fost timp de mai mulți ani un reprezentant oficial al Societății a fost destituit din postul acesta, și fără îndoială Domnul l'a scos afară. Persoanele care se împotrivesc totdeauna lucrării Societății continuă să facă critică muscătoare Societății și funcționarilor ei și să prindă parte celui izgonit cum în felul următor: „Dacă ai știut că el a fost stricat de mai mult timp pentru că nu l-ai scos imediat din oficiul său?” Răspunsul este că lucrul cel mai bun este de a urma totdeauna calea prescrișă de Iehova și de a aștepta pe Domnul. Cineva poate fi readus dela greșala căii sale și de aceea trebuie să practicăm îndurarea și să așteptăm până când lucrează Domnul deoarece înțelepciunea sa este perfectă și el lucrează totdeauna la timpul potrivit. Dacă respectivul se dovedește însă a fi cu totul răsvrățitor și ca potrivnic al Domnului și al organizației sale, atunci Dumnezeu ia măsuri ca să-l scoată afară. Indurarea lui Iehova va dura vecinic. El este bun față de cei nemulțumitori ca să le dăruiască ocazie să învețe să cunoască calea adevărată dacă voiesc aceasta.

24 Iehova a arătat bunățate față de Iona și acesta a părut a aprecia această bunățate un timp oarecare, căci este scris: „Iona s'a bucurat foarte mult de curcubetele acesta”. El s'a bucurat de ceva comoditate; copăcelul i'a procurat mai departe și liniște și aceasta i-a plăcut; el însă nu s'a eugetat că și alții ar fi fost mulțumiți să se poată bucura de o ocrotire și răcoare asemănătoare. Prin faptul că Iehova a cruțat pe locuitorii plini de

căință din Ninive, el le-a arătat îndurare și a dat altora ocazie să se pocăiască, și la aceia alții a aparținut și națiunea lui Israel. În mod asemănător Iehova arată și acum mare îndurare acelor din „creștinătate” care se pocăiesc prin faptul că oprește Armagedonul, și dă și altora ocazie să-și schimbe părerea și să se refugieze la el; și oamenii care se întorc spre Domnul devin o mustrare pentru „creștinătate” pentru că nu se căiesc. Dumnezeu nu va nimici „creștinătatea” fără să fi arătat îndurare mai întâi celor ce se căiesc în „creștinătate”. Acest fapt ar trebui să servească întregii „creștinătăți” ca pildă avertizatoare și spre ajutor, ceea ce fără îndoială ar fi mai mult cazul la mulți, dacă preoțimea n'ar ajuta Diavolului să țină pe oameni departe de la Domnul. Conducătorii religiei „creștinătății” sunt întocmai ca conducătorii religiei lui Israel, după cum a zis Isus, „un neam vicelan și prea curvar”, întrucât au intrat într-o legătură nepermisă cu alte părți ale organizațiunii Diavolului și întrețin aceste relațiuni mai departe. Ca și odinioară Israelitii, și „creștinătatea” cere un semn mai precis decât acela care s'a dat în mod simbolic prin propovăduirea lui Iona. Conducătorii sau reprezentanții religiei cer ceva mai mult decât numai dovada că Ionadabii, Ninivitenii moderni plini de căință, fug la Dumnezeu când aud ceva despre îngrijirea sa milostivă pentru mântuirea lor. Dar după cuvintele lui Isus conducătorii religiei nu vor primi un alt semn. Cuvintele lui Isus se aplică deci cu mult mai mult conducătorilor religiei „creștinătății” decât la conducătorii religiei din Israel. „Fătarnicilor, fața cerului știți s'o deosebiți, și semnele vremurilor nu le puteți deosebi? Un neam vicelan și prea curvar cere un semn; nu i se va da alt semn decât semnul prorocului Iona. Apoi i-a lăsat și a plecat”. — Matei 16 : 3, 4.

22 Când a rostit Isus aceste cuvinte a avertizat în același timp pe ucenicii săi dinaintea preoțimii aceluși timp și tot așa avertizează el acum pe fiecare dinaintea preoțimii timpului modern. (Matei 16 : 6) „Creștinătatea” nu trebuie să aștepte astăzi nimic ca „semn” afară de acela că Domnul trimite pe servii sau martorii săi să propovăduiască împărăția cerului și să avertizeze dinaintea nimicirii viitoare a organizațiunii lui Satan în Armagedon, întocmai după cum Iona a propovăduit Ninivitenilor atât spre folosul Ninivitenilor cât și spre hănele lui Israel. În acest loc al profeției Iona a ilustrat pe cei mândri și nemulțumiți și și pe reprezentanții religiei „creștinătății” cu care Dumnezeu este îndelung răbdător și la care trimite tot mereu pe martorii săi ca să le propovăduiască că „milioane de oameni care trăiesc acum nu vor muri niciodată” și aceste milioane sunt aceia care fug la împărăția lui Dumnezeu înainte de Armagedon. Acesta este întreg semnul pe care-l vor primi, și grația și îndurarea lui Dumnezeu li-l dă. Iona a dat pe față o atitudine neîndurătoare și a dovedit cu aceasta că el a neglijat să tragă folos din mila lui Dumnezeu ce i s'a dăruit pe mai departe. Și Dumnezeu a luat alte măsuri: „Dar a doua zi, la răsăritul soarelui, Dumnezeu a adus un verme, care a început curebetele, și curebetele s'a uscat”. (Iona 4 : 7) Aceasta a însemnat că Iona n'a mai primit umbră. El a trebuit să înghită același hap, cum l-a întins el altora. (Iacob 2 : 13) Pomul minunat al milei a fost incurând depărtat. Iona a jucat aici un rol prin care au fost ilustrați aceia care au așteptat într'un timp împărăția și pe care Dumnezeu nu i-a secerat fără milă în anul 1918, ei din pricina lor — împreună cu „servul său ales” — a prescurtat ziua necazului. Clasei egoiste ilustrate aici de Iona i s'a arătat îndurarea lui Dumnezeu un timp oarecare chiar și după ce a arătat mânia murmurat și și-a exprimat dorința sa mare să moară și să meargă acasă, în cer. Deși ea s'a scandalizat de Iehova, el a continuat să-i fie milostiv un anumit timp. Dar această zi de milă sau îndurare ia un sfârșit atât pentru cărtitori cât și pentru „creștinătate”. Când pomul minunat a perit, atunci s'a terminat și cu filma răcoritoare și și cu „liniștea pașnică”, și au trebuit primite

lucruri care n'au fost plăcute. Anul 1935 a adus o altă exprimare a judecării lui Iehova care a fost făcută cunoscut prin Christos Isus. Până în acel timp cei „credincioși pe jumătate” s'au fâlit cu fraze înaintea adunării poporului lui Dumnezeu, și-au pus nădejdea într-o „clasă spirituală subordonată”, unde vor putea debarca și se vor putea odihni în tihnă și comoditate. Domnul ne-a descoperit că o astfel de clasă nu există. Cei rău dispuși se odihnesc în credința în aceea ce înseamnă pentru ei acea „clasă spirituală subordonată”. Ei au cucerat că dacă nu vor corespunde măsurii cerute pentru împărăție, atunci desigur vor ajunge în acea „clasă spirituală subordonată”, numită „mulțimea mare de oameni”. Aceasta a fost un fel de plasă de siguranță în care au sperat să cadă ca ultimul adăpost. Prin faptul că au susținut a fi născuți de spirit, ei au cucerat că dacă vor fi găsiți credincioși chiar și numai pe jumătate li se va permite de bună seamă să intre în mulțimea mare de oameni, și de aceea s'au odihnit pe laurii lor. Ei au introdus o grevă de ședere, au obișnuit să-și strângă mâinile, au luat ușor lucrurile și umi fac aceasta și acum. Această plasă spirituală presupusă a dispărut însă în anul 1935, și a fost ușor de văzut că a fost numai născocicită. Domnul a făcut cunoscut poporului său că Sfânta Scriptură nu îndreptățește susținerea că există o clasă spirituală de rangul al doilea, numai pe jumătate credincioasă, ci arată că „mulțimea mare de oameni” se compune din Ionadabii sau din „alte or” ale Domnului care au o speranță pământească și vor să arate același fel de zel și credincioșie cum sunt arătate de clasă spirituală care va fi mântuită. Când Domnul a descoperit așa dar în 1935 situația adevărată în care se află mulțimea mare de oameni copacul minunat s'a uscat și a dispărut din jurul cărtitorilor și „pe jumătate credincioși”. Este un fapt remarcabil că aproape imediat după congresul din Washington unii din aceștia au părăsit organizațiunea Domnului. După ce copacul minunat a fost îndepărtat înfierbințeaua luptei a fost prea mare pentru ei și ei au fugit din ea ca să găsească undeva într'alt loc umbră.

26 În cetatea Ninive a fost fără îndoială foarte cald, căci ea și Ierusalimul ea s'a aflat într'o climă fierbinte. În „creștinătate” este acum de asemenea fierbinte, și toți care simpatizează cu „creștinătatea” simt căldura mare: „Când a răsărit soarele, Dumnezeu a făcut să sufle un vânt uscat dela răsărit, și soarele a băntuit peste capul lui Iona, și Iona a leșinat. Atunci a dorit să moară, și a zis: Mai bine să mor decât să trăiesc!” — Iona 4 : 8.

27 Iona a stărunit în atitudinea sa egoistă, și de aceea îndurarea lui Dumnezeu față de el s'a sfârșit, atâta pe cât este vorba de tablou. Aceasta însă nu înseamnă că Dumnezeu ar fi fost nemulțumit cu profetul său credincios. Iona și-a jucat numai rolul; însă clasa pe care o ilustrează Iona l-a împlinit în realitate. În timpul modern cei ce s'au scandalizat când a fost îndepărtată „clasa spirituală subordonată”, ilustrată prin copacul minunat, au stărunit în atitudinea lor egoistă. Curând după aceea unii din ei au trecut cu totul în organizațiunea Diavolului, și alții încă tot mai cad. Arșita arzătoare a soarelui și vântul fierbinte care a însoțit-o — întocmai ca vântul arzător, înăbușitor al Asiriei — a chinat pe cei egoiști, și cu „tihnă și liniștea” lor s'a sfârșit. Ceasul când trebuie să se decidă vine. Sub vântul arzător ce a părut, Iona a dorit să moară. El a văzut că Ninive a continuat să existe și aceasta s'a permis ca recunoștință pentru ce s'au căut. Prin aceasta Iona a fost foarte umilit. El n'a dorit ca Ninive să aibă parte de o astfel de milă, ci a căutat milă pentru sine însuși. Și acum a dorit să moară și să fie gata cu tot lucrul. Aici Iona a fost cu totul altul ca și atunci în pântecul peștelui când s'a rugat pentru o ocazie și a sperat că va putea dovedi lui Dumnezeu credincioșia sa mai departe. Acum sub soarele arzător, fierbinte el s'a rugat și a cerut moartea numai pentru că în egoismul său a dorit ea să meargă după voința sa proprie și

pentru că renumele său n'a fost păstrat după cum a dorit el. În aceasta el a ilustrat o clasă de consacrați care numai atâta timp este „fericită” câtă vreme lucrurile merg după bunul plac egoist al ei, și care s'a exprimat adeseori după cum urmează: „Eu sunt fericit că mă bucur de astfel de tihnă, liniște și binecuvântare dela Domnul”. Cum este însă cu totul alta bucuria Domnului a acelor care se devotează complect lui Iehova Dumnezeu! Când tihna, comoditatea și onoarea pentru persoana proprie încetează, atunci cei egoiști doresc să fie luați de pe pământ, și ei strigă: „Ah, dacă aș putea să merg de aici și să servesc pe Domnul în altă parte!” Ei enuțită că dacă ar putea să moară, ar merge în cer și li s'ar permite să domnească acolo peste câțiva alții, aceasta ar fi frumos și cu totul după inima lor. Unii oameni sunt fericiți când pot străluci și când sunt bătuți ușor pe umăr aprobator. Dar îndatăce este vorba de o luptă adevărată devin rău dispuși și se strecură de acolo.

²⁸ Servul adevărat al lui Dumnezeu ține până la sfârșit în postul în care a fost pus. El crede făgăduința și se sprijinește pe ea că Dumnezeu face să lucreze toate lucrurile spre binele celor ce iubesc pe Domnul și sunt chemați după hotărîrea sa. (Romani 8:28) El se încrede în Domnul și știe că Dumnezeu nu va permite să se întâmple decât lucrurile potrivite. Bucuria Domnului înseamnă a privi înainte serios spre justificarea numelui lui Iehova și a lua parte la ea prin faptul că-ți păstrezi neprihănirea sau integritatea față de Dumnezeu în toate împrejurările și privești cum dovedește și alte creaturi omenești devotamentul lor credincios față de Dumnezeu și prin aceasta marchează pe Satan cu mincinos. În bucuria Domnului astfel de credincioși îndură trudă și suferință, și ei sunt hotărâți să servească pe Dumnezeu și pe Regele său credincios până la sfârșit fie cea fi. Iona ilustrează aici cu totul o altă clasă a cărei membri nu găsesc bucurie în Domnul pentru că nu apreciază just însemnarea justificării numelui lui Iehova. Ei se gândesc în mod egoist la comoditatea, tihna, vaza și onoarea lor proprie. Ei nu se bucură de ceea ce „alte oî” ale Domnului se refugiază în turma sa, și că aceasta va fi o justificare a numelui lui Iehova. Ei se aseamănă cu Fariseii care s'au plâns și au cântit și au zis despre Isus: „Omul acesta primește pe păcătoși”, și căroca Isus le-a dat răspuns: „Și Fariseii și cărturarii cărteau și ziceau: Omul acesta primește pe păcătoși, și mănâncă cu ei. Dar El le-a spus pilda aceasta: ... și, când se întorc acasă, cheamă pe prietenii și vecinii săi, și le zice: Bucurați-vă împreună cu mine, căci mi-am găsit oala care era pierdută. Tot așa, vă spun că va fi mai multă bucurie în cer pentru un singur păcătos care se pocăiește, decât pentru nouăzeci și nouă de oameni neprihăniți”. — Luca 15:2, 3, 6, 7.

²⁹ Urmași adevărați și credincioși ai lui Christos Isus recunosc că onoarea și reputațiunea lor proprie între oameni nu este importantă, însă onoarea și justificarea numelui lui Iehova este de cea mai mare importanță deoarece numai cei ce dovedește justificarea numelui lui Iehova vor trăi. Ei nu-și bat capul cu onoarea lor proprie atâta timp cât au aprobarea lui Dumnezeu. Ei nu sunt plăcuți oamenilor și nu caută să placă oamenilor.

³⁰ Conducătorii religiei din Ierusalim s'au plâns de Isus pentru că a primit cu bucurie oamenii care au fost păcătoși, dar care după ce au auzit cuvintele pline de har care au ieșit de pe buzele lui Isus s'au adresat lui ca să afle mai mult despre Dumnezeu și împărăția sa. O stare asemănătoare se arată astăzi în mod clar. Urmași adevărați ai lui Christos Isus, rămășița sau „servul credincios și înțelept” vestește adevărurile înalte ale ureclilor celor păcătoși, și ei se bucură să facă aceasta deoarece se întâmplă după voia lui Dumnezeu. Auzind mesajul Domnului oamenii de bunăvoință vin din toate țările și zonele și întrecă calea către împărăția lui Dumnezeu, și în curând formează aceștia mulțimea mare de oameni. Martorii credincioși ai Domnului merg cu bucurie prin mult neaz și multă trudă ca să ducă mul-

țimii mari de oameni adevărul, și ei fac aceasta credincios și voios. Cărtitorii și călătorii dojenesc pe servii Domnului pentru că vestesc adevărul celor păcătoși. Fariseii s'au scandalizat de fapt de Dumnezeu pentru că el în loc să arate numai față de ei îndurare a arătat și față de alții, și pentru că aceasta a făcut pe Farisei să apară cu mult mai mici în ochii oamenilor. Ei au dorit să fie singurii care stau în lumina favorii lui Dumnezeu.

³¹ Perechea lor de astăzi care atacă pe servii lui Iehova se scandalizează de fapt de Dumnezeu pentru că el arată mila sa prin Christos Isus altor oameni, și anume oamenilor de bunăvoință. Preoțimea cărtește împotriva martorilor lui Iehova și-i prigonește. Cei ce aparțin clasei „servului rău” cărtește de asemenea împotriva martorilor lui Iehova și-i prigonește. În străduința de a dezonora pe servii lui Dumnezeu în ochii oamenilor aduc împotriva lor tot felul de lucruri crude și nelegiuite: ei răspundesc tot felul de minciuni joshnice împotriva servilor lui Dumnezeu, dar în realitate se luptă împotriva lui Dumnezeu și Christos Isus și împotriva împărăției.

³² Pentru că atacă servii presupuși ai lui Dumnezeu pe aceia care își îndreaptă toate străduințele spre aceea, să ducă poporului în credincioșie vestea împărăției, pentru că ridică servii, presupuși acuzări ordinare, mincinoase și răutăcioase împotriva servilor credincioși? Hai să presupunem — numai pentru demonstrare — că acuzații sunt vinovați într-adevăr de toate contravențiunile de care sunt invinovați. Ar mici aceasta cumva valoarea mesajului? Nu este mai bine ca omul să vestească împărăția lui Dumnezeu decât să se puie împotriva ei? Servii adevărați și credincioși ai Domnului nu-și bat capul cu vaza lor proprie și din acest motiv nu-și fac timp să răspundă la acuzări ordinare, mincinoase și răutăcioase împotriva lor. Reputația unei singure persoane nu este importantă deoarece aceasta nu are nimic de-a face cu adevărata chestie de discuție. A trămbița virtuțile unui om ar întuneca numai marea și importanta chestie de discuție. Așa face Diavolul ca atențiunea să fie întoarsă dela Dumnezeu și să fie îndreptată asupra creaturilor. Firește, că aceasta nu este o scuză pentru cineva să lucreze greșit sau să pretex-teze aceasta ca justificare pentru fapte rele, ci punctul care este scos aci în evidență este că cei ce acuză pe servii Domnului în realitate se împotrivesc lui Dumnezeu sau se luptă împotriva lui. Fiecare serv trebuie să steie în picioare înaintea Domnului său sau să cadă, după cum este scris: „Cine ești tu, care judeci pe robul altuia? Dacă stă în picioare sau cade, este treaba stăpânului său; totuș va sta în picioare, căci Domnul are putere să-l întărească pentru ca să stea”. (Romani 14:4) A ataca sau a vorbi-rău de cineva care servește pe Domnul și a încerca astfel a nimici valoarea lucrului acestui serv nu înseamnă mai puțin decât a judeca pe servul lui Dumnezeu, a lupta împotriva lui Dumnezeu și a te împotrivi împărăției sale. Cei nelegiuiți vor urma calea lor proprie și vor lua sfârșitul pe care l-a hotărît Dumnezeu pentru Diavolul și servii săi.

³³ Preoțimea religioasă și „servul rău” formează împreună „omul fărădelegii”, „fiul pierzării”, și Iehova le arată în Cuvântul său că ei sunt servii Diavolului, că ei se luptă în contra lui Dumnezeu și se află cu Diavolul pe aceeaș treaptă și vor avea acelaș sfârșit ca și el. Străduințele „omului păcatului” nu vor anula înaintarea împărăției lui Dumnezeu. Iehova a pus pe Iona să vestească oamenilor din Ninive avertismentul pentru că toți Ninivitenii care au fost de bunăvoință față de el și se vor pocăi să poată fi cruțați în timpul distrugerii cetății. Prin faptul că Iehova oprește acum executarea judecăților sale de mânie împotriva „creștinătății” și face pe martorii săi să meargă și să vestească mesajul împărăției și zina rășbunării sale, el are de scop să permită oamenilor de bunăvoință, fie ei politicieni, oameni de afaceri sau oameni de rând să audă mesajul pentru că să se pocăiască, să fugă din

organizațiunea Diavolului și să poată găsi adăpost în Domnul. Dumnezeu poruncește ca această lucrare să fie făcută și terminată înainte de Armaghedon. Cine se împotrivesc lucrării în ceva fel, fie prin atacuri asupra clasei servului lui Dumnezeu sau prin faptul că se arată iubitor de sine, mâniaț sau îndărătnic și refuză să ier- parte la serviciul lui Dumnezeu, prin aceasta se împotrivesc lui Dumnezeu.

„Mânie împotriva lui Iehova Dumnezeu nu se poate îndreptății: „Dar Dumnezeu a zis lui Iona: Bine faci tu de te mănii din pricina curcubetelui? El a răspuns: Da, bine fac că mă mănii până la moarte!” (Iona 4:9) Răspunsul lui Iona la întrebarea lui Iehova, spus blând, a fost rebel și de aceea el reprezintă în acest punct pe aceia care se răscoală împotriva lui Dumnezeu și încearcă să-și justifice modul de a lucra. Dumnezeu arată acum aceluia din lume care sunt de bunăvoință față de el bunătate și îndurare, și lucrarea sa este continuată de servii săi credincioși în favoarea lor. Contrazicătorii și cărtitorii se răscoală împotriva îndurării lui Dumnezeu și arată mânie mare. Ei văd cum vin alții la organizațiunea lui Iehova și că lor înșile nu le este permis să ocupe pozițiunile pe care le-au dorit atât de mult timp. Prin aceasta mânia lor devine mai mare și ei zic: „Da, eu drept suntem noi mâniași până la moarte”. Ei iau o atitudine potrivnică în contra lucrului Domnului de pe pământ și de aceea snt alungați din împărăția lui Dumnezeu. Ingerii Domnului Isus Christos care supraveghează intrarea în templu fac din ordinul Domnului lucrul aruncării afară: „Fiul omului va trimete pe ingerii Săi, și ei vor smulge din împărăția Lui toate lucrurile, cari sânt pricină de păcătuire și pe cele săvârșese fărădelegea, și-i vor arunca în cuptorul aprins: acolo va fi plânsul și scrâsnirea dinților”. — Matei 13:41, 42.

„Ceii ce rămân devotați credincioși și adevărați Domnului și se bucură să asculte poruncile sale prin faptul că umblă smeriți cu Dumnezeu lor vor primi aprobarea sa și vor fi onorați de Domnul; dar în ochii oamenilor păcătoși ei nu vor apărea demni de onoare. Observați că Isus zice în această legătură cu privire la aceia care rămân sub „măntia dreptății” și luptă pentru Regele. „Atunci cei neprihăniți vor străluci ca soarele în împărăția Tatălui lor. Cine are urechi de auzit, să audă” — Matei 13:43.

„Aceste cuvinte ale Domnului Isus formează acum un avertisment pentru toți care susțin a fi servii săi. Dacă sunt unii care umblă după onoare și laudă dela oameni, atunci vor cădea cu siguranță. Dar dacă serveți serios, vecheter și sărguincios și secul dărilor să facă lucrul lor pentru a face să înainteze interesele împărăției prin faptul că arată zeul propriu casei Domnului vor primi aprobarea Domnului și vor străluci în ochii săi; și aceasta este pentru ei de cea mai mare importanță.

(Urmează)

Intrebări pentru studiu

- Alin. 1. La ciné se referă Mica 6:8? Ce însemnează aceasta? și ce legătură are cu profetia discutată aici?
- Alin. 2. Ce este arătat dinainté în darea de seamă din Iona 3:6 și anume a) în cuvântul „lucrul a ajuns la urechea împăratului din Ninive”? b) că numele

impăratului nu este făcut cunoscut? c) prin modul de a lucra al împăratului după ce a auzit mesajul?

- Alin. 3, 4. Ce măsuri pe mai departe a luat împăratul? Ce efect a avut aceasta asupra Ninivitenilor, și ce a rezultat din aceasta pentru ei? Compară cu aceasta modul de a lucra al stăpânitorilor „creștinătății” și sfârșitul unei astfel de căi.
- Alin. 5—8. Când și cum se împlinește declarația lui Isus din Matei 8:11, 12 și din Luca 13:27—29?
- Alin. 9—11. Arată împlinirea faptului profetic că proclamațiunea a ieșit dela împărat și poporul a ascultat-o, prin ceea ce acel neam de Niniviteni a rămas în viață.
- Alin. 12. Citează fapte din care se poate vedea înaintarea „evangheliei acesteia a împărăției” și face-rea de cunoscut a „mulțimii mari de oameni”.
- Alin. 13. Arată motivul pentru darea de seamă din Tefinia 2:2, 13—15 despre Ninive. Aplică faptele profetice.
- Alin. 14, 15. Arată că tabloul profetic despre ducerea avertismentului lui Iehova la Ninive prin Iona și efectul ce l-a făcut asupra Ninivitenilor a fost deja pe cale de împlinire când acest fapt a fost făcut cunoscut aceluia care au avut parte la această împlinire.
- Alin. 16. Explică faptul scris în Iona 4:1.
- Alin. 17—19. Descrie împlinirea părții tabloului scris în Iona 4:2.
- Alin. 20. Care fapte arată clar că motivul atitudinii lui Iona de un număr din urmașii declarați ai lui Christos este egoism și lașitate?
- Alin. 21. Cum privește Iehova pe aceia care se plâng sau cărtesc, după cum arată versetul 4?
- Alin. 22. Ce efect a avut înustrarea lui Iehova asupra lui Iona, după cum reiese din versetul 5? Cum se împlinește aceasta?
- Alin. 23. Arată că ocrotirea de care s'a îngrijit Iehova atunci pentru Iona (versetul 6) a fost o altă parte importantă a acestui tablou profetic.
- Alin. 24, 25. Ce scop a urmărit Iehova cu eruzarea că- cuturii ce s'au căut și Ninivei? Aplică în această legătură Matei 16:3, 4; mai departe experiența profetică a lui Iona ce reiese din versetul 7.
- Alin. 26, 27. Pe cine a ilustrat Iona, după cum arată versetul 8, și în ce măsură?
- Alin. 28. Pentru a arăta ce însemnează a fi în încuria Domnului compoză alinașinea aceluia care au încuria Domnului cu faptele aceluia care nu o au.
- Alin. 29—31. De ce importanță este vază și onoare? Arată ce important este a înțelege just acest punct. Explică și aplică Luca 15:2, 3, 6, 7.
- Alin. 32. Arată dacă există vreo justificare pentru aceea de a alege și a acuza pe aceia care se străduiesc în mod credincios să ducă oamenii la vestea împărăției.
- Alin. 33. Arată adevărata natură și origina faptelor aceluia care se împotrivesc lucrului vestirii acestui avertisment. Ce este urmarea unei astfel de împotriviri?
- Alin. 34. Cum se împlinește versetul 9?
- Alin. 35, 36. Când și la cine se referă asigurarea și avertismentul din Matei 13:43?